

JEJÍ LOĎ. JEHO PLÁN. JEJICH PŘEŽITÍ.

LOV STÍNU

ADRIANNE STRICKLANDOVÁ
MICHAEL MILLER

COO
BOO

Lov stínu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Adrienne Stricklandová, Michael Miller

Lov stínu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

ADRIANNE STRICKLANDOVÁ
MICHAEL MILLER

LOV STÍNU

COO
BOO

Eirinu Arthurovi Stricklandovi (1988–2014): švagrovi, opravdovému příteli, příležitostnému nepříteli a člověku, který mě celý život inspiroval. Moji mimozemšťané jen doufají, že budou stejně dobří jako tvoji. Na shledanou, vesmírný kovboji...

AdriAnne

Věnováno Cordu Kruseovi, který mě naučil psát o druhých lidech.

Michael

NEV

Poprvé jsem kapitánčin hlas uslyšel z komu na naší lodi: „Budte stateční, bude to drsné.“

Nemýlila se. Arjan, který byl naproti mně, se na mě zašklebil, když jsem se široce rozkročil a připravoval se na přetížení, které nastane, až se naše stará dobrá loď *Odkaz Kaitanu* bude řídit pryč z oběžné dráhy.

„Koukám, že neletíš poprvé,“ prohlásil.

Dobře věděl, že to není pravda, takže to znělo povýšeně. Doufal jsem, že mi nebude stát v cestě. Až na to, že doslova přesně to dělal, protože mi blokoval schody. Bylo mu zhruba stejně jako mně, asi devatenáct, nebo maximálně dvacet jedna, byl vysoký, měl dlouhé černé vlasy a ramena dokonce širší než já. I přes to, jak byl velký, bych se kolem něj klidně protáhl, ale nestálo to za námahu.

Byli jsme sami ve velkém nákladovém prostoru plném palet s nádobami. Nahoře na stěně byla obrazovka, kde běžely záběry z kamer snímajících okolí lodi. Kolem se míhaly mraky, ale stěny byly pokryté špinavým povlakem zkondenzovaných nečistot.

Přikývl jsem. Ve vesmíru jsem rozhodně necestoval poprvé – i tak se dalo říct, že jsme Alaxak opustili ve spěchu. Jiní piloti lodí,

kteřé byly pŕilíř málo dŕležitŕ na to, aby byly vybavenŕ nejlepřimi tlumiči gravitace, obvykle opouřtŕli gravitační pole planety ponŕkud ménŕ krkolomným zpŕsobem. Kapitánka buď mimoŕádnŕ dŕvŕřovala *Kaitanu*, nebo vyhodnocovala rizika výraznŕ jinak neŕ ostatní. Celá loď se oťřasala a motory řvaly tak hlasitŕ, ŕe jsem musel zvyřit hlas, aby mŕ bylo slyřet.

„Uŕ jsem pŕkrát letŕl, díky. Kam máme namŕřeno?“

„Tys tohle váŕnŕ nikdy nezažil?“ Arjan soucitnŕ potřasl hlavou.

Nŕco jsem mu odsekl a snažil jsem se, co to řlo, abych na sobŕ nedal znát, jak mŕ tohle gesto nařtvalo. Kdybych se jako nováček choval namyšlenŕ, pŕřeŕn ostatních bych si nejspŕř nezískal, a mŕl jsem opravdu dŕležitŕ úkoly, takŕe stálo za to potlačit své ego. Arjan byl jeřtŕ ke vřemu kapitánčin bratr. Zatím jsem se s ní nesetkal, ale kvŕli ní jsem tu byl pŕdevřim.

Cestoval jsem opravdu dlouho, jako bych celou zmrzlou planetu Alaxak objel nŕkolikrát kolem dokola. Hledal jsem jednu konkrŕtní osobu: kapitánku s mimoŕádnými schopnostmi. Rŕznŕ zvěřti, spekulace a spousta pití, které jsem zaplatil lidem po hospodách, mŕ zavedly aŕ do vesnice Gamut a pak na tuhle loď, nazývanou *Odkaz Kaitanu*, a ke kapitánce Qole Uvgamutové. V tomto nářečí znamenalo její pŕjmení „z Gamutu“. Ona a Arjan pocházeli z jednoho ze starých rodŕ, které se kdysi na planetŕ usídlily. Z jednoho z rodŕ, kterým pŕsobení zdroje energie známŕho jako Stín pravdŕpodobnŕ pŕnášelo i nŕco jinŕho neŕ jen nemoci a smrt.

I když mŕ, technicky vzato, najala do své posádky, zatím jsem se k ní nedostal tak blízko, abych ji mohl pozdravit, nemluvě o tom, ŕe bych na ni umístil biometrický senzor.

Takovŕ setkání jsem si moc nedokázal pŕedstavit: *Nazdar, jmenuju se Nev. Ne, nemŕřu ti řict svoje pŕjmení nebo co od tebe chce, ale mohla bys prosím jít se mnou?*

Ale taky jsem slyřel, ŕe Arjan je skoro stejnŕ dobrý pilot jako ona. Takŕe když jsem si s ním podával ruku, umístil jsem mu bio-

metrický senzor na předloktí. Podle toho, co jsem četl na miniaturním displeji na svém zápěstí, už data putovala strýci Rubionovi přes jejich Kvantovou Intersystémovou Síť, kterou jsem hacknul. Normální spojení přes kom na takovou dálku nefungovala, ale KIS ano.

Netušil jsem, jak dlouho bude strýci trvat, než z těch dat něco vyčte, ale ať už to bude cokoli, na *Kaitanu* nebudu pobývat věčně. Za dva dny mě měli vyzvednout a taky s sebou měli odvézt jednoho z Uvgamutů.

Už jsem doufal, že to bude Qole. Nejen kvůli těm neuvěřitelným zkazkám o ní a o Stínu.

„Na takovéhle lodi jsem poprvé,“ řekl jsem, „ale učím se rychle. Můžeš mi stručně říct, jaké mám povinnosti?“

Arjan se na mě zašklebil: „Povinnosti? Takže, vážený pane,“ napodobil můj přízvuk, „stručně řečeno – až to začne, já a Qole chytíme Stín a umístíme ho do kontejnmentu,“ a ukázal na magnetický zámek, „ty ho pak co nejrychleji zavřeš tady do těch nádob,“ ukázal na štosity, které se tyčily v celém nákladovém prostoru, „a pokusíš se přitom nepřijít o život.“

Stín. Když jsem pomyslel na to, jak blízko se k němu dostanu, znervózněl jsem. Kvůli tomu, že se obecně mělo za to, že způsobil Velký kolaps, jsem ho doteď jako palivo viděl jen v nejvyšších továrnách. A přesto právě kvůli němu tu většina z nás byla. Tedy, všichni ostatní tu chtěli „lovit“, jak říkali místní, tuhle nestabilní substanci. Já jsem naopak chtěl sledovat, co s ní dokáže udělat osoba, která má ten správný biologický make-up. Arjan to samozřejmě nevěděl a já jsem měl co dělat, abych ho v té nevědomosti udržel.

Musel jsem se snažit, abych mu škleb neoplatil. „Co se stane, když nebudu dost rychlý?“

„Stín se dostane ven z kontejnmentu a všechny nás zabije.“

Nádhera. „Neměla by ta izolační vrstva být dost odolná na to, aby k něčemu takovému nedošlo? Pokud teda nepřesluhuje.“

Arjanovi ztvrdly rysy v obličejí. „Proč bychom měli platit astronomické částky za novou izolaci, když máme někoho, kdo ten Stín *rychle* nacpe do nádob, který jsou bezpečnější a *levnější*?“ Zaklepal na jednu kovovou nádobu a ta se rozezvučela. „Tady to tak dělá každé.“

Chtěl jsem zopakovat, co mi vždycky říkala máma: Že nemám stát pod přistávající lodí, i když tam stojí moji kamarádi. Ale udržel jsem se. Rád bych o sobě prohlásil, že jsem byl na nebezpečí zvyklý, avšak čím déle jsem pobýval na téhle studené periferii, tím víc jsem zjišťoval, že pojem *přijatelné riziko* tu má úplně jiné dimenze.

„A jak dlouho to bude trvat?“

Tentokrát se mi Arjan prostě vysmál do obličejí: „Tývado, tys to *fakt* nikdy nedělal. Skončíš, až skončí ona.“ Ukázal na strop, nejspíš směrem ke kapitánskému můstku a kapitánce Qole. „Pokud teda do té doby přežiješ.“

Do prdele, blesklo mi hlavou. Ale usmál jsem se. „Určitě to zvládnou.“

Jen se na mě zakřenil.

„A co zbytek posádky?“ zeptal jsem se, abych stočil náš rozhovor jinam. „Co dělají oni?“

„Pojď se mnou.“ Ulevilo se mi, když se otočil a zamířil k východu z nákladového prostoru. Mávl na mě, abych ho následoval. „Rychle tě tu provedu, dokud se ještě můžeš hejbat.“

Šli jsme po úzkém schodišti akorát na šířku mých ramen, pak chodbou lemovanou dveřmi a další schodiště nás přivedlo až ke kontrolním stanovištím pro posádku. Spojovací chodba vedla ke čtyřem zapuštěným přístrojovým deskám, kolem nichž byly umístěné monitory.

Na něco takového jako *Kaitan* jsem nebyl zvyklý. Na rozdíl od lodí z vnitřních subsystémů tu všude nebyly svítící zdi a poblíkávající displeje. Pokud to šlo, věci tu fungovaly mechanicky, ne elektronicky, nejspíš aby se to snáz opravovalo. Některé displeje

už zažily několik desetiletí. Ani posádka nebyla úplně typická. Když jsme přišli, obklopil nás smích a já jsem zachytil útržek rozhovoru:

„Měls vidět jeho obličej, Basro, když jsi mu řekl, že jsi s ním nikdy neplánoval obchodovat. Myslela jsem, že uvidím, jak ho rozbřečíš v rekordním čase.“ Mladá žena, která promluvila, byla jednou ze dvou přítomných osob. Část obličejů jí zakrývaly černé vlasy, pod nimiž mírně prosvítalo komplikované tetování kolem jednoho oka. Stejně jako Arjan měla tmavší pokožku i vlasy, charakteristické pro původní Alaxany. Jejich populace se téměř nerozšířila mimo jejich izolovanou planetu. Zmlkla a vzájemně jsme se pozorovali.

Po chvíli ticha se zvedl druhý člen posádky a podal mi ruku. „Basra,“ představil se a já jsem si s ním potřásl déle, než jsem měl. Určitě nebyl ze zdejších končin, ale nedokázal jsem ho nikam zařadit. Stejně tak jsem se nemohl rozhodnout, jestli ten příjemný hlas a štíhlá postava patří ženě nebo muži. Ani mi nepomohl účes, chocholka nezkratných hnědých kudrn na jinak oholené hlavě, ani tvář, zároveň jemná i hranatá. Rozhodl jsem se, že ho kvůli zjednodušení budu považovat za muže.

„Nev. Těší mě,“ odpověděl jsem za chvíli.

Basra se vrátil zpátky ke svým monitorům, aniž by si mě nějak prohlížel. Čekal jsem, že to udělá, ale buď to stihl tak rychle, že jsem si ničeho nevšiml, nebo prostě neměl zájem.

Mladá žena na rozdíl od něj nevstala. Zůstala sedět s nohama na přístrojové desce, kterou měla před sebou. Pohledem obou svých očí, jedním olemovaným tetováním i druhým bez ozdoby, mi vypalovala díry do lebky. „Čau.“

„Nazdar. Já jsem, ehm... pořád ten samej Nev. Novej plnič. A ty jsi?“

Pozvedla obě obočí a rychle sešpulila rty. „Telu. Hackerka.“ Prstem významně ukázala na ovládací panely kolem sebe a já jsem

si všiml, že na rozdíl od všeho ostatního na téhle lodi vypadají jako poslední výkřik technologie. „Na plniče vypadáš příšerně čistej.“

Přikývl jsem, přehodil jsem si cestovní tašku z jednoho ramene na druhé, a přitom jsem přemýšlel, jak jí na to vhodně a pokorně odpovědět.

„Na planetě je novej,“ předběhl mě Arjan. „Dlouho nevydrží.“

Moje pokora byla ta tam a střelil jsem po Arjanovi kyselým pohledem.

Telu se zasmála. Loď sebou cukla, ona sundala nohy na zem a pozorně se podívala na monitory. Prsty hbitě překlíkala mezi několika statusovými obrazovkami. „Vypadá to, že se blížíme, protože kapitánka to žene přímo skrz všechny gravitační víry, aby nás tam dostala.“

Ožil jsem a všiml jsem si dalšího schodiště na opačné straně místnosti. „Měl bych se s ní setkat, ještě než to přijde?“

„No jasně,“ pokrčil rameny Arjan. „Myslím to smrtelně vážně.“

Nebyl jsem si jistý, jestli se mě tím dvojitým významem nesnažil odradit, nicméně jsem se vydal směrem ke schodišti, ještě než domluvil.

Když jsem se přiblížil, zaburácelo: „Teď ne.“ Na schodech se nejdřív objevily těžké boty a následoval je zbytek těla. Zvedl jsem oči nahoru... a ještě výš. Spatřil jsem bledý ostře řezaný obličej zbrzděný jizvami, husté obočí a šednoucí, na krátko sestřižené vlasy. Vypadal jako lidská obdoba hory. Na rozdíl od ostatních členů posádky neměl žádný problém na mě koukat jako na vraha, který právě vstoupil do královské komnaty.

„Etone, tohle je Nev. Náš nový plnič,“ Arjan vykoukl za mnou a v jeho hlase jsem zaslechl úšklebek. „Neve, tohle je Eton, náš technik přes zbraně. A silák.“

Podal jsem mu ruku. „Ahoj, těší mě.“

Překvapilo mě, že se sklonil a stiskl ji, ale pochopil jsem proč, když mi ji málem rozmačkal na kaši. „Zdvořilostní řeči počkaj.

Možná. “ Na hrudi si zkrřížil paže silné jako dva stromy a kývl na mě. „Za chvíli jdem na to, takže mazej na svý místo.“

Byl jsem si celkem jistý, že on mi nemá dávat příkazy, ale místo abych zařval a protřepával si pomačkanou ruku, jsem na tváři vydělal úsměv. „Samozřejmě. Už se na to těším.“

O osmnáct hodin později jsem se už rozhodně neusmíval. *Odkaz Kaitanu* se nacházel na okraji ohromného molekulárního oblaku. Byl jsem v nákladovém prostoru a na obrazovce jsem sledoval, co dělá Arjan, který seděl v takzvaném člunu – v malém plavidle, díky němuž mohl manévrovat se sítí, když zrovna nebyla spojená s *Kaitanem*. Okraje oblaku vypadaly, jako by zamrzly v čase, navzdory vesmírným silám, které je hnaly směrem ven. Tyhle cáry plynu svítily celé roky a díky své šílené barevnosti (oranžová, fialová, zelená) připomínaly výtvar nějakého duševně nevyrovnaného umělce. Sahaly až k oblasti vesmírných ruin poblíž Alaxaského asteroidového moře, kde jsme se vznášeli.

Byl to impozantní pohled, ale úplně nic ve srovnání s okamžikem, kdy jsem poprvé uviděl Stín v pohybu. Obklopovala ho vlnící se černota a směrem k nám se pohybovaly barevné tečky, připomínající jakési meziplanetární hejno ryb, které víří, jako by někam směřovaly, a na které „rybáři“ – zelenáči zírali s otevřenou pusou.

To byl přesně můj případ. Nyní, po několika kolech lovu Stínu, už mi to bylo vážně jedno. Byl jsem promrzlý a úplně vyčerpaný. Kdyby teď velký Stvořitel pohnul prstem a vytvořil nový vesmír, vůbec by mě to nevzrušovalo. Prostě bych si šel dát dvacet a byl bych rád, že se pro jednou za ničím neženeme.

To kapitánka Qole spánek neplánovala. Podle toho, co jsem slyšel, to vypadalo, že náš příští úlovek by mohl být velkolepý, takže nás vedla k dalšímu odchytu.

Evidentně jsem sem přišel uprostřed nějakého velkého lovu Stínu. Byl jsem si jistý, že prosit ji za těchto okolností, aby všeho nechala, vyslechla mě, následovala mě (a to jsem jí ani nemohl říct, jak se jmenuju), a slíbit jí bezpečí a hromadu peněz by nedopadlo dobře. Ne když bych neměl její důvěru. Netušil jsem, jak ji získat, když jsem pracoval v nákladovém prostoru a měl jsem co dělat, abych vůbec přežil.

Kaitan se tiše vznášel v prostoru a brázdil nekonečné moře Stínu. Pak se naklonil a rozeznělo se hučení, jak do motorů začalo proudit palivo, probouzelo je k životu a my jsme najednou vystřelili směrem k nějakým deseti bilionům tun kamení, které se na nás řítily z asteroidového pole. Stín se mihnul přímo před námi dříve než cokoli jiného, pak se rozpadl na tisíc malých světelných částecek, které se tříštily o naši loď, a nakonec zmizel zpátky mezi asteroidy.

Na obrazovce byly vidět magnetické spoje, které ožily, jak se náraz šířil z horní části lodi na stranu. Z navijáku se odmotaly dva kabely, polarizovaný vršek a spodek sítě připevněné k Arjanovu člunu, a vlály za ním, když odstartoval.

V ten moment začala světelná show. Celé rameno navijáku se rozkývalo, když skrz kabely proudila energie, která je zmagnetizovala, a pak se mezi *Kaitanem* a člunem rozvinula světelná síť.

Člun táhl kabely za sebou a ty se pohybovaly od sebe a k sobě podle toho, jak Arjan manévroval. Když zatoulaný Stín přelétal kolem nás, narazil do zářící nepropustné bariéry, která se zavlnila a explodovala všemi možnými barvami – fialovou, červenou, žlutou –, a pak jako šipka proplul magnetickou sítí směrem k otvoru do nákladového prostoru.

Kaitan se hnal za nejbližšími záblesky Stínu, a přitom se tak tak vyhýbal asteroidům, kterých jsem si ani nevšiml, dokud neprohučely kolem. Loď se v tom chaosu šíleně otřásala a Stín tekł dovnitř tak rychle, že jsme jím naplnili hned několik barelů. Tlumiče gravitace ve středu lodi skřípaly a vrzaly a já jsem byl ze stavu beztlíže

několikrát úplně dezorientovaný. Arjan ve svém člunu nějak udržoval tempo s *Kaitanem* a letěl hned vedle něj.

V komu se ozvala Qole. Zněla vyrovnaně, ostražitě a naprosto ve svém živlu. „Konej svou povinnost, Arjane.“

Trojhranný člun odrážel světlo oblaků, naklápěl se, aby se vyhnul kosmickému smetí, a nějakým zázračným způsobem se mu podařilo do sítě nezachytit téměř žádný asteroid. Předvídavě vytvořil obrovský oblouk na místě, kde se měl příště objevit Stín.

„Připravena?“ Zaslechl jsem jeho hlas, klidný, jako by vůbec nestál tváří v tvář smrti.

„Napočítej do dvou a pak směřuj dovnitř,“ řekla Qole a stejně jako on na sobě nedala znát žádné emoce.

Arjan to neměl lehké, ale s jeho lodí se manévrovalo mnohem snadněji. Jeho schopnosti byly úžasné, ale ne neuvěřitelné. Naproti tomu Qole prováděla s *Kaitanem* takové věci, které jsem dosud považoval za nemožné. Kličkovala mezi překážkami a pronásledovala Stín s takovou lehkostí, jako by řídila nějakou stíhačku zhruba čtvrtinové velikosti než naše plavidlo. V jiných subsystémech by určitě byla celebritou, hrdinkou závodních okruhů a reality show pro odvážlivce. Tady byla jenom kapitánkou lodi lovící Stín. Sice nejlepší a z jedné z nejstarších alaxaských rodin, ale nic víc.

Když jsem před několika týdny dorazil na planetu, zjistil jsem, že ze starých rodin lovců Stínu už mnoho nezbývá. Rozhodně již nežije mnoho těch, kteří by dosud měli všechny schopnosti. Na Alaxak jsem se vydal, protože jsem slyšel zvěsti o lidech s mimořádně citlivými smysly a skoro nadpřirozeně rychlými reflexy, ale na místě jsem zjistil, že většina z nich je buď mrtvá, nebo zešilela. Ne tak Qole. Ta byla živoucím důkazem, že jsem tam necestoval zbytečně.

Několik okamžiků letěly velká loď i člun paralelně, ale poté Arjan s člunem prudce zatočil, nejvzdálenější konec sítě zatáhl směrem ke *Kaitanu*, a tak ji uzavřel. Chytil se do ní však menší asteroid, který se náhle zjevil mezi lodí a člunem.

O vteřinku později se trupem lodi nesla ozvěna superděla a z asteroidu nezbylo nic než obláček kosmického smetí.

„A máme čisto,“ zahuhlal Eton ze střelecké kabiny.

Rozrušení, údiv, nadšení, hrůza, pomočení vlastních kalhot strachy – běžná reakce normálního člověka, když tohle zažije poprvé. Ale já už jsem byl na lodi několik hodin a moje pracovní povinnosti mě naprosto otupily, fyzicky i duševně. Nákladový prostor byl sice obložený termoizolační vrstvou, ale rozhodně se tu nepotilo a teplota nebyla moc vysoko nad nulou. Kdybych se tu ze zbytků sil nepohyboval, už by ze mě byla hrouda mraženého masa.

„Zpracuj to, Neve. Tenhle záblesk už zpomaluje, tak ať o něj nepřijdeme!“ zařvala na mě kapitánka Qole přes kom. Potácel jsem se a brblal jsem přitom – kvůli vyčerpání i kvůli tomu, jak velké zdržení tenhle lov Stínu představoval pro moji misi.

Arjan nasměroval Stín do sítě a obratně ho do ní uzavřel. Vytvořil tak prostor, ve kterém bylo možné většinu substance zadržet, aniž by unikala ven, ale byl to nestabilní a proměnlivý zdroj energie, takže to fungovalo jen omezenou dobu. V tu chvíli jsem musel aktivovat nasávací zařízení na boku lodi a bleskově dostat Stín do kontejnmentu, neprodyšně odděleného od nákladového prostoru, kde jsem se nacházel já. Ani tam však nemohl zůstat dlouho, protože tam byla zatraceně blbá izolace, jak říkal Arjan.

Nádoby, kterých tu byly stovky, vážily každá asi polovinu toho co já – když byly prázdné. Vždycky jsem jednu zvedl, usadil ji do otvoru, kde ji držel magnetický zámek, prudce škulb pákou, a pustil tak dovnitř burácející Stín. Jakmile se naplnila, zavřel jsem zámek a vyměnil nádobu za jinou. Čím rychleji se mi to dařilo, tím víc Stínu jsme dokázali zpracovat a tím míň ho zbylo na to, aby se prokousal ven z kontejnmentu a rozmetal naši loď napadří. Ale ani tahle myšlenka mě už nepopoháněla. Na nohou mě držely jen dvě věci – jednak jsem už s tím chtěl být hotový, jednak mě pronásledovala neodbytná myšlenka, že se z nákladového

prostoru musím dostat dřív, než bude pozdě Qole o čemkoli přesvědčovat.

Pokud tedy upracovat se k smrti nebylo jediným způsobem, jak získat její důvěru. V tom případě bych byl už vážně blízko.

„Ehm, Telu?“ ozval se Arjan z komu a zněl, jako by měl trochu obavy.

Podíval jsem se na obrazovku a ztuhla mi krev v žilách.

„Telu, máme tu dron, kurz nula nula dva. Jak jsi na tom?“ vložila se do toho Qole.

A opravdu, přímo před námi se v prostoru vznášel těžební dron třikrát větší než *Kaitan* a pronásledoval menší asteroidy. Pět nebo šest kovových chapadel se míhalo a chytalo kusy kamene. Z přední části dronu vystřelil paprsek energie, asteroid se roztránil a kousek po kousku byl nasáván do kruhového otvoru. A my jsme se pohybovali stejným směrem.

To mě trochu probudilo. Zmáčkl jsem tlačítko komu. „Pardon, ale zdá se, že drony nenesou moc dobře, když se někdo dostane do jejich pole působnosti.“

„Díky, zelenáči,“ usadila mě kapitánka. „Bud' tak laskav a starej se o svý. My ostatní pokračujeme v lovu.“

Zíral jsem s otevřenou pusou, jak jsme se blížili k dronu rychleji, než by mi bylo milé. A to je slabé slovo – drony pocházely z dob dávno minulých, ale jejich programy stále běžely, i když už je stovky let nikdo nekontroloval, a bezpečnostní protokoly se nikdy nezastavily, stejně jako jejich rutinní těžební činnost. Zdecimovaly by kohokoli, kdo by se jim připletl do cesty. Mladší kapitáni i nemálo starších přišlo při styku s drony o život nebo o loď, protože se prostě dostali příliš blízko. Zhruba tak blízko, jako jsme byli my teď.

„Telu?“ V Qolině hlase nebyly slyšet obavy, jen se ptala.

„Žádný strachy, kapitánko,“ ozvala se klidně Telu, jako by slibovala, že ten den ještě stihne zamést podlahu.

Otevřel jsem pusou, abych na ně zařval, že se zbláznili, ale v ten okamžik se dron zakymácel, otočil se o devadesát stupňů a šílenou rychlostí vystřelil k jinému asteroidu někde v dálce.

„Trhni si, Dracortesi,“ řekla Telu.

Za normálních okolností bych se tomu zasmál, protože slova *trhni si* a *Dracortes* člověk běžně neslyší v jedné větě. Místo toho jsem zalapal po dechu. Dron nikdy neodletěl od rozdělané práce, než ji dokončil, což znamenalo, že se ho Telu podařilo dočasně přeprogramovat. Ne že bych o něčem podobném nikdy neslyšel, ale většinou to bylo v souvislosti s velmi zkušenými lidmi, kteří roky studovali na elitních akademiích. Pro ni to byla rutina.

Moje myšlenky však přerušil Stín, který zaskvítil nedaleko mého obličeje.

Zamrkal jsem a zatřásl hlavou. Svět kolem mě se změnil, místo na zeď jsem se díval na strop. Po chvilce mi došlo, že to je tím, že ležím na zádech na podlaze. Kolem mě stálo několik lidí a zírali na mě s různými výrazy ve tváři: Telu vypadala, že se jí ulevilo, Basra si z toho nic nedělal a poslední příchozí vypadala, že je dost naštvaná.

Kapitánka Qole Uvgamutová, informoval mě můj mozek, zatímco jsem se snažil vymyslet, koho že to vlastně vidím. Znal jsem její hodnost, její reputaci i její hlas, ale tohle jsem nečekal.

Byla mladá. Mnohem mladší, než jsem očekával. Slyšel jsem, že je jí teprve sedmnáct, ale vzhledem k rozhodnosti v jejím hlase mi to nepřišlo možné. Rychlým pohledem jsem se však přesvědčil, že to asi bude pravda. Dlouhé černé vlasy měla spletené v copu, který jí ležel na zádech, a na sobě měla podivnou kombinaci teplého oblečení. Na rozdíl od jiných subsystémů, kde se nosily syntetické materiály, měla posádka *Kaitanu* oblečení z místního peří a kožesin. Planeta Alaxak byla daleko od ostatních a náklady na dopravu by

byly astronomické. Oblečení měla taky evidentně šité na míru, takže vypadalo pohodlně a zároveň na některých místech obepínalo její postavu takovým způsobem, že bych si ji rád prohlížel déle. Kromě toho však vypadala nabroušená jako nůž. Středně tmavá pleť, oválný obličej, výrazné lícní kosti a tmavé oči, které se snadno přimhouřily.

„Jak je možný, že se něco takového stalo? Nechals tu nádobu přetéct?“ Qole sice ani nezvýšila hlas, ale stejně jsem se trochu od-táhl, když jsem si sedal. Roztáhl jsem ruce, abych nabral rovnováhu, když jsem se snažil se postavit, ale Qole evidentně považovala za nutné mě popadnout za zápěstí a pomoci mi. Měla teplou dlaň a nebylo pochyb, že mě bude držet, dokud se úplně nepostavím. V podstatě mě zatáhla takovou silou, že jsem málem přepadl dopředu. Mohl jsem to nějak ustát, ale zavrával jsem a upadl směrem k ní. Ačkoli byla drobná, ani se nepohnula. Podařilo se mi stisknout jí předloktí a umístit jí na vnitřní stranu zápěstí biometrický senzor. Sice jsem přitom vypadala jako opilý, ale aspoň se mi dnes podařilo udělat taky něco užitečného.

„Ehm... možná?“ odpověděl jsem a ustoupil krok zpátky. „Viděl jsem dron, smrtící chapadla...“

„Jo, přesně to se stalo,“ přispěchala s odpovědí Telu. „V nádobě byl moc velkej tlak, a tak Stín vytekl ven. Bezpečnostní systém sice uzavřel zámek, ale stejně toho uniklo dost na to, aby ho to odrovnalo.“

„Hmmm, u Velkého kolapsu.“ Qole popadla svůj cop, smotala ho a vytahala z něj několik pramenů. „Stejný problém, jako jsme měli s tamtím zpropadeným idiotem. Měla jsem vědět, že tohle nebude fungovat.“ Sehnula se a začala rovnat rozházené nádoby. „Basro, zavolej přes kom Arjana a Etona, prosím. Potřebujeme zase zaujmout pozici na další zážeh, zkusíme ještě něco ulovit.“

Idiot. Nebyl jsem nic víc – po osmnácti hodinách krkolomné rutinní práce. Úplně mě zavrhla. Celou dobu jsem se snažil, aby mě respektovala a aby mi důvěřovala, a co z toho? Pohrdání.

Byl jsem šíleně naštvaný. Nedokázal jsem se ovládnout. Přílišná únava a bolest hlavy dodaly mým slovům drzost. „A už vás někdy napadlo, že byste neměli tyhle potíže se *zpropadenými idioty*, kdybyste aspoň kousíček energie, kterou normálně vynakládáte na riskování životů nás všech, použili na vytvoření bezpečnějšího a efektivnějšího systému lovení Stínu?“

Qole se zarazila. „Prosím?“

V hlavě se mi rozblikala červená kontrolka. „Vás se to samozřejmě netýká. Ale aby bylo jasno, i když s touhle lodí budeme předvádět úžasný manévry, abychom si vydělali nějaký peníze, budou nám celkem prd platný, když budeme *mrtví*. Únavou, nebo po výbuchu Stínu.“ Ukázal jsem na nádobu, jejíž obsah mě málem skolil.

Podívala se na mě takovým způsobem, že se moje zlost někam trochu vypařila. Docela hodně se vypařila. Telu o kousek ustoupila a Basra se jako kouzlem ocitl na opačné straně nákladového prostoru. Ale jak se říká, *když už, tak už*. Kromě toho přece neustoupím, když vím, že mám pravdu. I když byla kapitánka drsná a její schopnosti fascinující, nehodlal jsem se nechat ponížít. Už jsem si poradil s takovými věcmi, vedle kterých vypadala její lodička směšně.

„Žádné mrtvoly nevidím.“ Už bylo slyšet, jak zuří. „A protože tenhle malér zavinil ty, *umírám* touhou zjistit, co si myslíš, že bychom příště mohli dělat líp.“

„Přijměte mou upřímnou omluvu, že jsem se na chvíli stal o to, jestli moje nebo vaše tělesná schránka, stejně jako všech ostatních, zůstala nedotčena,“ vypravil jsem ze sebe s takovou dávkou sarkasmu, jaké jsem jen byl schopen – která byla vzhledem k okolnostem docela slušná. „Pro příště bych navrhoval šetřit peníze a pak je investovat do nějakého pořádného kontejnmentu místo toho, aby tu lidi pobíhali jako šílení a snažili se nějak zajistit náklad, pro jaký takhle loď ani nebyla navržena.“

„Pořádného?“ vyštěkla Qole, jako by to slovo samo o sobě bylo něco odporného, a vrhla na mě pohled, jako že by mi ho nejradši nacpala do krku, kdyby to šlo. „Co o tom krucinál můžeš vědět?“

Ačkoli jsem s lovem Stínu neměl žádné praktické zkušenosti, teorii jsem měl v malíku. „Vím akorát, že existují kontejnmenty, které – velmi překvapivě – dokážou Stín odizolovat tak dobře, že nedochází k únikům, nikde nic nevyteče a posádka se nemusí snažit ho uzavřít do nějakých pitomejších nádob,“ vypočítával jsem na prstech. „S něčím takovým byste prostě mohli Stín chytit a dopravit ho do zpracovatelské stanice, kde by si ho z kontejnmentu jednoduše vysáli. Mimo planetu se takhle Stíny obvykle transportují.“

„Kdybys bejval tušil, o čem to tady plácáš, tak bys možná taky věděl, že takových, který si něco takového můžou dovolit, je fakt málo. Na Alaxaku jsou takový lodě možná tak dvě.“

Arjan se mi předtím snažil říct totéž, ale to nic neměnilo na skutečnosti, že to bylo úplně pitomě nebezpečné a neefektivní. „No, tak na těch dvou lodích jsou dva kapitáni, kteří si svých životů evidentně váží víc než svých úlovek. Když člověk pracuje jako maniak, neznamená to, že by byl něco víc. Prostě je pořád maniak.“

Qole přistoupila blíž ke mně. Na vteřinu jsme se ocitli tváří v tvář, zírala na mě a donutila mě uhnout pohledem. Poprvé jsem v jejím pohledu zaznamenal i něco jiného než vztek – něco temného se jí mihotalo v koutcích hnědých očí.

Stín. Nic jiného než Stín poblikávající na okrajích bělma. Slyšel jsem zkažky o Velkém kolapsu, ale nikdy jsem jim nevěřil. Tohle nebyla otrava Stínem, ale něco přímo v jejím těle.

Obrnil jsem se. Netušil jsem proti čemu.

Pak vztekle přimhouřila oči, otočila se na podpatku a zmizela pryč z nákladového prostoru.

Vsadil bych se, že jsme všichni zamrkali. Možná až na Basru – toho jsem nestihl sledovat.

Paráda. Podařilo se mi nakrknout jedinou osobu, se kterou jsem se potřeboval spřátelit. To už jsem se od ní mohl nechat rovnou *vyrazit*.

Odolal jsem potřebě zamnout si čelo a dát průchod svému zoufalství. Stát tváří v tvář nazlobené Qole bylo dost hrozné, ale to, co jsem se právě dozvěděl, bylo mnohem mnohem horší: Zatímco se budeme honit za Stínem, jediné, v co můžu doufat, je, že se tady pitomě upracuju k smrti.

Ignoroval jsem Basru a Telu, kteří mě oba sledovali, a začal jsem rovnat popadané nádoby, abych se nějak zaměstnal. Nejspíš by mi stejně řekli, ať to udělám. *Kdybych měl na lodi jinou funkci, kdybychom měli chvílku pořádně se nadechnout, kdybych býval měl víc času na planetě...*

Na planetě. Nejdřív jsem se nemohl dočkat, až se dostanu na *Kaitan*. Ale tehdy jsem si ještě myslel, že budu mít příležitost dostat se ke kapitánce blíž. Ostatní kapitáni se zastavovali ve vesnicích, aby opravili své lodě, doplnili palivo a dopřáli své posádce odpočinek. Tam by situace byla jiná a určitě bych měl příležitost koupit Qole něco k pití.

I když mě už smrt málem měla na lopatě, Qole nevypadala, že by se v nejbližší době chystala lov ukončit. A teď *ještě* méně.

Vrhnul jsem na nádoby o něco méně kyselý pohled. Momentálně zrovna nepotřebujeme doplňovat palivo, ale možná bychom mohli řešit jiný zásadní problém.

Neodvážil bych se zahrávat si s něčím tak nebezpečným jako Stín, ale jeho nestálost mi mohla posloužit i jiným způsobem. Na každé nádobě byl displej, který ukazoval, jak je plná a jestli je izolace v pořádku. Velice primitivní elektronika – ale kdyby náhodou začaly ukazovat nějakou poruchu, bylo by to dost vážné.

Dost vážné na to, abychom se vrátili na Alaxak.

QOLE

Pro příště bych navrhol šetřit peníze a pak je investovat do nějakého pořádného kontejnmentu...

Cestou zpátky na kapitánský můstek se mi ta věta rozléhala v mysli jako ozvěna, s každou vlnou vzteku silněji a hlasitěji. Těměř každé slovo mě znovu a znovu rozčilovalo, z čehož se mi zatmíval zrak.

Pro příště... „Příště“ byl luxus, který si při lovu Stínu nemohl dovolit každý. Telu, Arjan a já jsme se každý den museli potýkat s jinými nebezpečnými věcmi, o kterých tenhle arogantní a sebejistý pitomec neměl ani páru.

... navrhol bych šetřit peníze... Jako kdybych v každodenním životě, kdy svou posádku musím dobře zaplatit a dát jim najíst a kdy máme tak vysoké náklady na provoz, že je mi z toho nanic, měla ještě nějakou možnost něco *ušetřit*. Nehledě na to, že taky nemusím přežít tak dlouho, abych nějaké šetření vůbec stihla. Takový naivní pitomec z jiného světa.

... do nějakého pořádného... Co tam u nich tohle slovo do háje vůbec znamená? Jako kdybych mohla prostě zajít někam do obchodu a koupit si nový kontejnment. Neměl nejmenší tušení.

Ne, řekla jsem si, když jsem se zastavila přede dveřmi na můstek, abych se sebrala. Ne. Nev – pokud se tak vůbec jmenoval – toho věděl hodně. Měl povědomí o lodích, dokonce i o *tomhle* typu lodi, který byl tak mimořádně upravený a tak starý model, že to byl skoro unikát. Najala jsem ho ve spěchu, aniž bych s ním dělala vstupní pohovor, jak chtěl Eton, ale většina nováčků na Alaxaku se nijak nehrnula do vyprávění o své minulosti. Potřebovali jsme nového plniče potom, co se ten předchozí náhle zdekoval – letos už pátý –, navíc tahle práce nevyžadovala žádné velké předchozí zkušenosti. Nikdo, komu to aspoň trochu myslelo, se do ní každopádně nehrnul. On však byl mnohem vzdělanější než většina lidí, zejména v jeho věku – možná osmnáct? Dvacet?

Vypadal divně. Nebyl to takový zpustlý drsnák, jací se obvykle hlásili na pozici plniče. Byl příliš... pohledný. Zuby měl rovné a bílé, světle hnědé vlasy rozčuchané větrem, ale umyté. Na sobě měl šedé oblečení, správný odstín, ale bylo taky čisté a většinou ze syntetického materiálu. Na nose měl bouli, jako kdyby si ho někdy zlomil při nějaké rvačce, ale tváře a bradu měl bledé s ostrými rysy a v očích takovou jiskru, že na Alaxaku těžko mohl strávit aspoň jednu zimu.

Byl pyšný. Podle oblečení byl bohatý a podle přízvuku pocházel z některé z královských planet. Když k nám před lety přišel Eton, zněl hodně podobně. Předtím sloužil na jedné královské planetě jako bodyguard – nic víc jsem z něj o jeho minulosti nedostala.

Takže co tady Nev krucinál *vlastně* pohledává? Nejspíš je to nějaký turista a chce trochu adrenalinu, nebo hůř, je to bohatý synek na útěku. Něco tu každopádně smrdí.

Zhluboka jsem se nadechla a s výdechem jsem spustila ruce po rámu dveří. Soustředila jsem se na hvězdy a na světelnou řeku tvořenou oblaky, které byly vidět v průzoru nad mým kapitánským křeslem.

Dělala jsem, co jsem mohla, nebo ne?

Otázka mi uvnitř mé lebky připadala větší než celý kontejnment a odrážela rozpínající se prostor venku. Dělala jsem to samé, co Alaxané stovky a stovky let přede mnou. Tohle byla jediná správná cesta. Cítila jsem to.

Většinou. I tak mě tenhle arogantní týpek přiměl o sobě pochýbovat.

Kéž bych se tak mohla zeptat svého otce. Tohle bývala jeho loď a předtím loď jeho otce. Chyběly mi dny, kdy jsem tu seděla na náhradním křesle, bylo chladno, tak jsem si kolena přitáhla k bradě, a sledovala jsem, jak otec pilotuje. Ptala jsem se ho na všechno možné. Většinou jsem tam s ním byla jen já. Onai – při myšlence na staršího bratra jsem doteď cítila záchvěv – pilotoval člun a Arjan obvykle býval s ním a učil se, jak se to dělá. Jako nejmladší jsem bývala s otcem na kapitánském můstku při kratších lovech Stínu, a to prakticky od doby, kdy jsem byla dost velká na to, aby mě bezpečnostní pásy udržely při startu. Takže jsem byla u toho, když začal řídit loď nevypočitatelně, když jeho oči, místo aby jen ztmavly v koutcích při odvážnějších manévrech, celé zčernaly a pak zase zbledly.

Kéž by tu ještě byl. Mohla bych si s ním promluvit o všem, od vylepšení kontejnmentu až po podezřelé cizince, o té černotě, která mě požírala zevnitř.

Byl by tu, kdyby ho nezabila přesně tahle černota. A mou matku taky. I Onaie. I moje prarodiče a jejich ostatní potomky. I moje praprarodiče.

To bylo naše dědictví – naše pýcha a naše tradice. A taky smrt a šílenství. Tahle černota byla temnější a nebezpečnější než skryté kouty vesmíru. A žila v mých útrokách. V mé krvi a v mých kostech, ve všech vláknech mé bytosti.

Otrava Stínem postihovala každého, kdo byl příliš dlouho vystavený jeho působení, ale tohle... Tohle bylo něco jiného. Celé

generace těl tomu byly vystaveny a účinky se hromadily v našich buňkách a nervech jako saze.

Ale smrt nebyla jediným důsledkem. Některým z nás to nejdřív pomohlo na cestě k velikosti. A to mě děsilo ze všeho nejvíc.

V takových chvílích jsem si připadala malinká, velmi mladá... a velmi osamělá. Věděla jsem, že to je ten samý pocit, který zmrzačil Arjana a kvůli kterému se nemohl stát kapitánem.

Tak jsem tu byla já. Prohrábla jsem si vlasy, rozvalila jsem se na svém sedadle a setřásla jsem ze sebe dotírající temnotu. Zátěž z ramenou ze mě konečně spadla a černota z koutků mých očí také zmizela.

Temnota se na nás ale stále tlačila, aspoň podle toho, co jsem viděla venku. Byli jsme zhruba v polovině dne. Lovem jsme strávili noc a celé dopoledne, ale vzhledem k tomu, že vesmír byl černý, nebylo snadné to rozpoznat.

Vypadalo to mírumilovně, jako ve spánku. Na chvíli jsem se zadívala, jak mým zorným polem proplouvá intergalaktický portál. Kdysi to byla brána z Alaxaku do zbytku galaxie, a dokonce i do vzdálených galaxií za ní, ale teď byl prázdný, asi jako kdybyste místo domu měli jen vstupní dveře. Nepředstavitelně velké nosníky, zprohýbané stoletími nárazů meteoritů, se vznášely v prostoru jako zlámaná žebra. Někdy v jeho blízkosti těžily drony a pokoušely se projít skrz a využít technologii... které vlastně už nikdo nerozuměl. Za vinu se to dávalo Velkému kolapsu. Drony vždycky nakonec přešly na jiný program, rozptýlily se jinam a nechaly vznášející se ruiny být. Přišlo mi to tak nějak uklidňující – civilizace se zhroutila, ale můj lid to ustál. Naše kultura existovala už tisíce let před Kolapsem a bude tu ještě mnoho tisíc let po něm.

I když už u toho nebudu.

Bratrův hlas z komu mě přivedl zpátky do reality. Mluvil ke mně přes kanál napojený jenom na můstek. „Hezky lítáš, sestřičko.“

I když jsem nechtěla, ucítila jsem v očích slzy. Arjan v tom jel se mnou od samého začátku. Společně jsme sledovali, jak se zrak našich milovaných rodičů natrvalo zatemňuje, poslouchali, jak chaoticky blábolí, místo aby mluvili racionálně jako dřív, a nakonec jsme je jednou ráno před pěti lety našli nehybné. Onaiovi bylo pětadvacet, když ho před dvěma lety postihl stejný osud. Arjan mě tehdy přesvědčil, abych převzala jejich řemeslo, i když mně bylo jen čtrnáct a jemu osmnáct. Dávala jsem na něj přitom pozor a posádka mi pomohla se sebeovládáním. Bez něj bych tu nebyla, ale přesto jsem se k němu často chovala jen jako k jednomu z členů posádky.

„Díky,“ odpověděla jsem, „ty taky, fakt. Arjane, co kdybychom se my dva, až budeme mít tenhle lov za sebou... vydali někam jinam... na chvíli.“ Lezlo to ze mě jak z chlupaté deky. „Víš jak, někam pryč z Gamutu, na pár dní. Mohli bychom jet tábořit na pláži u severního moře, nebo do pralesů na rovníku.“

„Řekl bych, že se tomu říká ‚dovolená‘, a nijak mě nepřekvapuje, že to slovo neznáš.“ Slyšela jsem, jak se šklebí. Takhle si mě nedobíral už dlouho. „Zní to skvěle.“

Taky jsem se na něj zašklebila, i když to nemohl vidět.

„Ale víš ty co?“ dodal a zívnuv, „spánek zní skoro stejně lákavě.“

Taky jsem byla unavená. Nebezpečně unavená, tak, že jsem se ovládala hůř než nějaký Stín chycený v síti. Vyprskla jsem smíchy. „Budeme mít dost času se vyspat, až budeme mrtví.“

Můj smích se zadrhnul. Ani jeden jsme k tomu neměli nijak zvlášť daleko, pokud bychom Onaie považovali za indikátor. Odkašlala jsem si a zmáčkla jsem tlačítko komu pro komunikaci s celou posádkou. „Všichni zpátky na pozice. Kdyby nějaký zážeh stál za to, musíme být připravení.“

Ozvalo se ospalé mumlání a souhlas. Od všech kromě Neva, což mě nijak nepřekvapilo. Asi usnul vestoje.

„Etone a Telu, dávejte pozor na drony nebo asteroidy, které by mířily naším směrem. Neve, kolik zbývá prázdných nádob...“

„Ehm... Kapitánko?“ Nevovi přeskakoval hlas, ale ne únavou. Zněl mnohem nervózněji, než když zpozoroval ten dron.

„Co je?“

Jako odpověď se rozblíkalo červené světélko a rozezněl se alarm. V ten moment mě zachvátila panika, ale rychle jsem se ovládla a projela jsem výstupy ze systémů.

V nákladovém prostoru byl aktivní tlakový zámek.

„*Neve!*“ zařvala jsem do komu, „co se děje?“

„Několik nádob... Displeje jsou možná poškozené, žádný Stín jsem neviděl, ale ukazují, že se vevnitř snižuje tlak.“

Projela mnou další vlna strachu. Jestli je zamčený v nákladovém prostoru a nádoby netěsní... O člena posádky jsem takhle přijít nechtěla. I když to byl nováček, i když mi připadal divný a nesnesitelný, nemohla bych se dívat, jak mu bublá a černá kůže. I kdyby měl štěstí a dostal se do styku s příliš malou koncentrací Stínu na to, aby se popálil, stejně by spadl do šílenství rychleji než loď do gravitačního pole planety. Nebyl tolik nesnesitelný, abych se vydržela dívat, jak jeho oči tmavnou.

Taky bych neriskovala bezpečnost zbytku své lodi. Netěsnící nádoby by mohly způsobit výbuch. Samozřejmě bych místo toho odpojila nákladový prostor a poslala ho do vesmíru, ale tím bych samozřejmě zabila Neva.

„*Neve, okamžitě odtamtud vypadni.*“ Kdyby tam zůstal uvězněný, mohla bych zkusit ovládnout Stín a nasměrovat ho... a riskovat přitom, že se zabiju. „Jestli jseš tam zamčenej, manuálně zruším...“

„Jsem venku. To já jsem aktivoval tlakový zámek.“

Hlasitě jsem vydechla do komu. „Díky.“

„No, nechtělo se mi tam zůstat,“ dodal trochu vesele. „A taky bych nerad, aby se něco dostalo do ostatních částí lodi.“

Možná jsem na něj byla moc přísná. Nejenže zachránil sebe, ale pokusil se taky zachránit *Kaitan*. „*Dobrá práce. Zmiz od těch dveří a někde se připoutej. Arjane, musíš se se člunem dostat zpátky na palubu. Potřebujeme se zbavit některých nádob, hned teď.*“ Nemohla jsem si pomoci a zbytek jsem s námahou vykoktala, i když jsem věděla, že jedním správně. „*Vracíme se na Alaxak.*“

Příd' *Kaitanu* se prokousávala ledově šedými vlnami oceánu, když jsme se po přistání přibližovali do malého přístavu u Gamutu. Pokud vím, tak naše planeta byla jedna z mála, kde téměř všechny lodě kotvily na vodě. Nikdo neměl peníze na to, aby postavil průmyslové přistávací plochy, a permafrost byl pro přistání příliš nestabilní. Půda by nevydržela nápor horka z lodních motorů a rychle by se proměnila v močál.

Přála jsem si, abychom místo přistávání raději vzlétali. Ráda bych se cítila zmítaná mezi gravitací a plazmovými tryskami, mezi ledem a ohněm, záda zaražená do sedačky. To, jak se o mě živly přetahují, by znamenalo, že jsem v pohybu. Tady na mojí zmrzlé planetě pohyb vždycky znamenal nějaký boj. A pokud jsem vnímala dobře, tenhle úlovek by mohl stát za to. Měli bychom jít po něm.

Ale ne, my jsme se pohybovali opačným směrem. Vědomí toho, co se děje, mě lechtalo na kůži, šustilo v mých nervech, pulzovalo mi v kostech, cloumalo celým mým tělem, jako by se z komu ozývalo *ted', ted', ted'.*

Stín na mě volal.

„*Tohle zvládneme rychle, jo?*“ Když jsem vysouvala rampu, byla jsem tak rozrušená, že jsem zapomněla zaznamenat místní přízvuk, který jsem kvůli své posádce obvykle skrývala. Pracovníci v doku reagovali na náš příjezd rychle, použili těžká lana a zajistili naši loď, ze které po sestupu ještě se syčením unikala pára.

Basra na mě zespodu pohlédl skrz kovový rošt tvořící podlahu můstku. „Už jsem se spojil s konzervárnou a oznámil jsem jim, že tu máme potíže. Poslali sem kontejnmentovou dodávku, aby do ní přendali ty nádoby, a navíc na to budou vybavení, takže my ani nemusíme do nákladového prostoru. Nemělo by jim to zabrat víc než hodinu a odhadovali, že dekontaminace je na další dvě hodiny, jestli vůbec bude potřeba.“

Zamrkala jsem. Když jsem jim volala já, obvykle nereagovali ani tak rychle, ani tak efektivně. Možná je Basra nějak ukecal. „Super.“

„Ale má to i háček. Nemůžou v tuhle chvíli zpracovat všechno, co se nám podařilo nalovit, protože jejich zpracovací kapacita je momentálně maximálně vytižená.“

V tom případě to bylo dvojnásob působivé – že se měli dostat tak rychle. „Žádný problém. Můžeme pak naplnit celou naši kapacitu a do konzervárny to odevzdat později.“ Pokrčila jsem rameny. „To teda asi znamená, že jestli si někdo chce dát šlofíka, tak může. A všichni si pak můžeme pospat dalších pár hodin, až zase odstartujeme, protože ty pitomý drony hrozně zdržujou dopravu.“

Kosmologové předpovídali na následujících šest hodin obzvlášť intenzivní aktivitu dronů mezi námi a Alaxaským asteroidovým mořem, tedy přímo v naší letové trase. Automatické těžební drony se nám vždycky pletly do cesty a snažily se nás vyhodit do povětří, kdykoli jim jejich senzory napovídaly, že *jim* překážíme. Obvykle mi šikovný manévr stačil k tomu, abychom se jim vyhnuli, ale do takového množství bych nikdy letět neriskovala. Ale i tak jsme se k lovu měli vrátit dřív, než jsem čekala.

„Cože, to jako máme *volný čas*? Tys vyměkla, nebo co?“ smála se mi od svých přístrojů Telu. „Omluv mě, jdu rovnou na to. Tohle rande se svou postelí bych si nenechala ujít za nic v celé galaxii.“

„Takže protentokrát nebudeš spát vsedě na své židli?“ Snažila jsem se jí oplatit ten škádlivý tón, i když jsem zuřivě bubnovala prsty. „Co se děje tak mimořádného?“

„Mám víc než třicet minut na to, abych zamhouřila oči, to se jen tak někdy nestane. A navíc,“ zazubila se na mě, „všimla sis, jak rychle jsem ten dron přinutila, aby si náš nevšímal? Kdykoli to nějak nandám královský rodině, je to důvod k oslavě.“

Měla důvod nesnášet příslušníky královských rodin, jedné z nich obzvlášť. Dracortesy, kteří vlastnili těžební drony. Nebylo možné je přeprogramovat, už ani oni nevěděli, jak na to. Ale dočasně změnit směr jejich pohybu hackeři jako Telu dokázali.

Takových jako ona ale nebylo mnoho. Její rodina měla zhruba stejně dlouhou historii jako ta moje. Nikdy nedokázala detekovat Stín stejně dobře jako já nebo Arjan, ale rozhodně měla díky generacím kontaktu se Stínem mnohem rychlejší reflexy, ale používala je jinak než my. Hackování dronů jí šlo stejně dobře jako mně pilotování, což znamenalo, že byla jednou z nejlepších hackerů na Alaxaku a možná i leckde jinde.

Unaveně jsem se na ni usmála. „Dneska to bylo dobrý,“ řekla jsem jí. „Lovíme, co můžeme, ale ty jseš pořád stejně pohotová jako kdykoli jindy.“

Její oči za všemi těmi ostrými rysy obličeje zjihly. „Dík,“ zamumlala.

Když jsem se postavila, dodala jsem: „Aktivuj senzory i mimo nákladový prostor, aby případně detekovaly nějaký pohyb.“ Když se na palubě kromě mojí posádky pohyboval i někdo jiný, byla jsem obezřetná. A dávala jsem si pozor i na posádku, protože Nevovi jsem stále úplně nedůvěřovala.

„To už jsem udělala,“ odpověděla, vrhla na mě pohled, jako že ví, který by jakéhokoli zloděje nebo sabotéra dokázal odraďit líp než nějaká kamera – pokud by ji viděli. „Taky jsem nastavila alarm.“ Kromě svého zabijáckého pohledu, jak jsem tomu

vždycky říkala, mi věnovala ještě rychlé mrknutí. „Ty taky nespi ve svém křesle, jo?“

Nebyla jsem si jistá, jestli si zdřímnu, ale nechtěla jsem, aby si o mě dělala starosti. „Neboj.“

Jen co Telu odešla a já jsem se sotva usadila, byl na schodech k můstku slyšet nějaký šrumec. Zasllechla jsem Etonův zvýšený hlas – v takové situaci nic neobvyklého.

„Povídal jsem ti, ať s tím neotravuješ kapitánku. To není tvoje práce, což bych ti býval zcela jasně vysvětlil, kdybych byl ten, kdo tě k nám na loď najal. Ne, počkej, já bych tě především vůbec nenajal.“

Rychle jsem se zvedla z křesla – rozčilení mě v podstatě zvedlo na nohy. Věděla jsem, o čem je řeč, protože Eton nesouhlasil s mým náhlým rozhodnutím Neva přijmout téměř rovnou z doků. *Skoro* jsem mu to neměla za zlé: Neva nikdo neznal, neměl s lovem žádné zkušenosti, ale našel ho Arjan a doporučil mi ho tak dobře, že jsem se rozhodla to s ním zkusit. Nikoho jiného by se mi navíc takhle rychle sehnat nepodařilo – Gamut rozhodně nebyl místem, kde by bujel čilý obchodní ruch. Čekala jsem, že si Eton bude stěžovat, což se taky dělo, ale nahlas zpochybňovat moje rozhodnutí před Nevem a ostatními členy posádky, to už bylo přes čáru.

„No, takže je vlastně dobře, že *kapitánka* najala mě a ne tebe, ne?“ odsekl Nev a z jeho hlasu bylo poznat, že i když mluví stejně nahlas jako Eton, je mnohem víc rozčilený. I když mě on sám rozčilloval, nemohla jsem se nepousmát. Už stihl pochopit to, co Etonovi ještě pořád nedošlo.

Kvůli tomu jsem se ozvala: „Etone, puť ho sem nahoru. Je to v pořádku.“

Nev zlehka vstoupil na můstek z posledního schodu a Eton ho následoval mnohem důraznějšími kroky, při kterých mu boty zvonily na kovovém roštu.

„Ano?“ pohlédla jsem na Neva zdvořile a Etona jsem ignorovala. Ne že bych byla bůhvíjak nadšená, že Nev přišel, ale *sama* jsem ho pozvala.

Nev se usmál – hezký úsměv s těmi jeho příliš bílými zuby. „Zatím jsme neměli příležitost se oficiálně seznámit, kapitánko. Doufal jsem, že bych mohl využít této politováníhodné situace s nádobami na Stín a omluvit se vám, že jsem se přestal ovládat. Dovolte mi prosím pozvat vás na drink.“

Eton se téměř udusil a já jsem se musela přinutit chvílku neotevřít ústa. „Ty... mě zveš na drink?“ vykoktala jsem.

Něco takového se mi rozhodně stalo poprvé v životě. Musela jsem se přemáhat, abych se hystericky nerozesmála. Copak vůbec netušil, kdo jsem? Nešlo ani tak o to, že jsem kapitánka, ale o to, *co* jsem zač.

Nev se stále usmíval. „Ano, přesně jak jsem říkal.“

Eton se konečně sebral. „Kapitánka s tebou rozhodně nikam nepůjde, kručínál.“

Teď jsem na něj promluvila stejně nedůvěřivě jako předtím, ale tentokrát jsem hovořila opravdu potichu. „Takže ty teď mluvíš za mě?“

„Qole, podívej se na něj!“ rozmáchl se na našeho nového plniče. „Tenhle týpek se několik dní potloukal po Gamutu a všude se na tebe vypytał. Pochází z nějakýho jinýho světa a není tu jen pro srandu králíkům. A o lovu Stínu nemá ani páru.“

„Myslíš něco jako ty kdysi dávno?“ Po téhle připomínce mu sklaplo a svěsil ruce. Postavila jsem se přímo proti němu s rukama v bok. Mezi námi sice byl dost patrný výškový rozdíl, protože jsem mu sahala akorát tak po ramena, ale věděla jsem, kdo z nás dvou určitě necouvne. Stále jsem mluvila potichu. „Myslím, že na ten drink s Nevem půjdu. Vrátime se ani ne za hodinu.“

Eton podrážděně zahučel: „Telu, slyšelas to?“ a podíval se dolů skrz rošt.

„Telu odpočívá,“ řekla jsem.

„To bychom měli všichni. Hej, Basro, Arjane, můžete ji nějak přimět k rozumu?“

Arjan byl bohužel dole s Basrou u jeho počítačů a oba se na nás koukali skrze mřížovanou podlahu a čekali, co se bude dít dál. Basra navíc položil mému bratrovi ruku na rameno, což bylo divné. Ale když jsem se teď nad tím tak zamyslela, došlo mi, že jsem je spolu vídala během odpočinkových přestávek čím dál častěji.

„Qole, nemyslím si, že to je ten nejlepší...“ začal Arjan.

Basra si nahlas odkašlal a prohlásil: „Tuhle hádku nemůžeš vyhrát, tak se o to ani nepokoušej. Pojď, ať si aspoň my odpočíneme.“ Rázně se otočil od svých přístrojů, popadl Arjana, vydal se pryč a přes rameno ještě křikl: „Ještě bych se přimlouval, abys Etona nezabila, kapitánko. Potřebujeme ho.“

Typický Basra, který vždycky ví, co i kdo má jakou cenu. Rozhodně jsem si nemyslela, že by mu něco jako *city* zatemnilo úsudek. Dokonce dával přednost tomu, aby se o něm mluvilo v mužském rodě, protože se tak většinou cítil a protože mu to dávalo jistou výhodu, když se měl s někým o něco handrkovat – tomu jsem jako mladá kapitánka dobře rozuměla, protože mě pořád někdo podceňoval a zpochybňoval moje rozhodnutí.

Ale vyvstávala tu otázka: Co je mezi ním a mým bratrem? Basra se stal členem naší posádky před několika lety, až po Arjanovi, Telu a Etonovi, a nikdy jsem vlastně nepřišla na to proč. Samozřejmě jsme potřebovali obchodníka, který by se postaral o naložený Stín. O své minulosti nemluvil, stejně jako Eton, stejně jako všichni odjinud, a já jsem se nevyptávala. Ale bylo čím dál jasnější, že Basra je opravdu mimořádný obchodník, nehledě na jeho genderovou fluiditu. A teď když jsem se na něj podívala dolů a spatřila, jak se letmo dotkli s mým bratrem rukama, než společně prošli dveřmi, opravdu jsem se nad ním zamyslela.

Ale začněme od začátku. Měla jsem vyrazit na drink. Ze všech možných lidí právě s naším novým plničem. I když to bylo absurdní, stálo to za to, protože by to byla dobrá lekce pro Etona. A na to, abych si šla na chvíli pospat, jsem měla moc o čem přemýšlet. A taky mě trošinku ohromilo, že se Nev hned nevrhnul na svou palandu, aby si odpočinul. Otočila jsem se od kontrolního panelu, zamířila ke schodům a Nev se vydal za mnou.

„Qole,“ řekl Eton. Měl špatnou náladu.

Já jsem měla ještě horší, když jsem kolem něj procházela. „*Kapitánko* Qole. A kapitánko Uvgamutová by možná bylo ještě lepší.“

„Qole,“ zopakoval. „Patříš na loď.“ Bleskově se přede mě postavil a zakabonil se. Na vteřinu se mi zdálo, že se Nev taky trochu pohnul, jako bych chtěl zaujmout ochranný postoj, jak to někteří pitomci dělají... ale ne, jen se opřel o nějaké skříňky. „*Jsi kapitánka*, jak jsi mi zrovna připomněla.“

„Máš na mysli, že na lodi jsem víc *v bezpečí*.“ Zamračila jsem se stejně jako Eton. „Myslím, že *tohohle* týpka zvládnou.“ Přezíravě jsem ukázala na Neva a on zvedl obočí.

„A já taky! Tak mě aspoň nech, abych šel s vámi. Mám tě ochraňovat, tak mi dovol dělat svou práci.“ Etonův hlas zaduněl hlasitěji než jeho kroky na kovovém roštu.

Měl pravdu, ale tenhle argument nepoužil poprvé. Zaváněl ořepaností, stejně jako by zaváněla nějaká hnijící mršina, kterou moře vyvrhlo na pláž. Bylo mi z toho nanic. Navíc mě teď Nev pozoroval, jako by mě hodnotil, tak jsem nechtěla, aby to vypadalo, že se o sebe neumím postarat. Navíc jsem byla fakt šíleně vztekklá, ale s žádným z nich to nemělo nic společného.

Černota v mém nitru pulzovala a už mi přetékala do krajů zorného pole. Ani Eton ani Nev neustoupili. Hrdinové, pomyslela jsem si, nebo taky pošetilci, podle toho, kolik toho v mých očích viděli. Otrava Stínem nebyla nakažlivá, ale většina místních věděla, že by neměli být poblíž někoho jako já, když jsme byli rozzlobení.

A rozhodně jste chtěli být jinde, když nám definitivně ruplo v bedně. Někteří z nás se pak propadli do šílenství, jako třeba moji rodiče. Někteří ne.

Ovládám se, ovládám se, broukala jsem si pro sebe, zatímco se to zhoršovalo, a nezdálo se, že by se mi nějak dařilo se ovládnout. Ale musela jsem. Jestli se to nepovede, bude za chvíli po mně. Nebo hůř, zbyde ze mě blábolící prázdná schránka mého dřívějšího já, tak moc mimo, že smrt by byla lepší.

Zhluboka jsem se nadechla a pokusila se uklidnit. I tak jsem najednou udělala nečekaný krok směrem k Etonovi, čímž jsem ho donutila předvést rychlý taneček, abych do něj nenarazila. Za jiných okolností by to bylo komické. I když byl nejmohutnější člověk, kterého znám, měl neuvěřitelně rychlé nohy.

Takže mi uskočil z cesty, což jsem přesně chtěla.

„Zůstaň na lodi,“ řekla jsem mu. Otevřel ústa, aby protestoval, ale já jsem dodala: „Je to rozkaz.“

To ho umlčelo, a než aby sledoval, jak jde Nev se mnou ven, odvrátil se.

I přes Etonův neochotný souhlas mě zalila další vlna vzteku jako sluneční zážeh. Tihle lidi z jiných světů. Jednou mě přivedou k šílenství, tedy jestli to Stín nezvládne dřív.

NEV

Když jsem vylezl ven z lodi, zadul tak silný vítr, jako bych dostal do obličejů facku. Vyhrkly mi z toho slzy. Měl být začátek léta, ale tady to nevypadalo jako léto u mě doma. Když někam zasvítily dlouhé sluneční paprsky, měl člověk trošku pocit tepla, ale každý stín připomínal, že kdybyste se rozhodli strávit noc venku bez patřičného vybavení, nedožijete se rána.

Když Qole přistála v doku pod námi, ozval se kovový rachot. Díky poruše zařízení, kterou jsem způsobil na nádobách, byl nákladový prostor zaplombovaný do té doby, než se o něj postará konzervárna. Takže místo abychom vyšli ven po rampě jako vždycky, vyskočili jsme z lodi malým nouzovým východem poblíž místností pro posádku.

Pád, který následoval, se mi nezdál moc vhodný pro každodenní opakování, ale Qole to asi nevadilo. Když do toho šla ona, tak jsem to odmítl vzdát, vyskočil jsem za ní a dole dopadl do koutlu.

Když jsem znovu získal rovnováhu, ve slabém odpoledním světle jsem si konečně pořádně prohlédl *Kaitan*. Dlouhý a štíhlý trup lodi ostře kontrastoval s obrovskými nákladními lodmi okolo. Průzor

na přídi, za nímž byl kapitánský můstek, vyvažovala proláklina na zádi, ve které byla umístěná síť. Otvory pro přívod vzduchu do motoru na stranách se v elegantní křivce napojovaly na trup a byly překryté pečlivě přinýtovanými kovovými pláty. Stejně jako ostatní lodě, které jsem tu viděl, měla i tato zvláštní tvar přizpůsobený svému účelu. Z ostatních ale různě trčely kabely a povrch vypadal, jako by ho někdo jen tak halabala zazáplatoval. I když byly na *Kaitanu* vidět nejrůznější zuby a škrábance, působila loď dojmem, že se o ni někdo pečlivě stará.

Qole na mě nečekala. S rukama vraženýma v kapsách a trochu nakloněná proti větru se rozhodným krokem vzdalovala pryč. Sice mi možná slíbila, že si se mnou dá drink, ale nevypadalo to, že by tam se mnou chtěla dojít.

Povzdychl jsem si a vydal se za ní.

Jakmile jsem se pohnul, někdo mě popadl za ruku a dýchal přitom tak chraplavě, že to připomínalo vzduch vysávaný ven do vesmíru. Ta osoba, pokud se tomu stvoření ještě vůbec dalo tak říkat, byla schoulená ve stínu *Kaitanu*. Byl vyčerpaný, hubený a měl úplně černé oči jako dva kusy uhlí, propadlé do tváře – stínové šílenství. Jeho tělo chránily před brutálními živly jen odrané hadry a jediný zvuk, který mu vycházel z rozpraskaných rtů, bylo chrčení, které mi způsobovalo husí kůži.

Instinktivně jsem odtáhl ruku a okamžitě jsem se za to styděl. Ale co jiného jsem mohl dělat? Už jsem se setkal s příliš mnoha lidmi poznamenanými Stínem a věděl jsem, že i kdyby se jim dostalo jakékoli péče, jejich stav se nijak nezlepší. Když už byl někdo otrávený Stínem, nebylo cesty zpět. Smrt byla pro takové lidi lepší.

To jsem si aspoň myslel. Qole se najednou objevila přede mnou, klekla si a vtiskla tomu muži do jedné z dlaní zahřívací polštářek. Obrátil na ni své černé oči, pokusil se něco říct, ale z úst mu vyšlo jen zasténání.

„Přítahuje ho Stín, který je uvnitř lodi,“ zamumlala směrem ke mně. Pak k němu jemně promlouvala a snažila se přehlušit jeho mrmlání. „Vezmi si to, zahřeje tě to. Zavolám někomu, aby tě dovedl domů. Mrzí mě to, Gavriole. Akorát budeš venku o chvilku déle.“

Možná se mi to jenom zdálo, ale mužův obličej se malinko uvolnil, jak se nahnul nad zahřívacím polštářkem. Přesně jak slíbila, vytáhla kom a někomu přes něj rychle dala strohé instrukce, ještě než se stihla narovnat, a pak se svižně vydala směrem k městu.

Spěchal jsem za ní, ohromený tím, čeho jsem byl svědkem. Vždycky mě učili, že člověk má dělat věci, které budou mít dalekosáhlý a velký dopad, ale Qole se obtěžovala udělat něco tak malého, i když vůbec neměla času nazbyt. Sice to nebyl zrovna výkvět efektivity, ale bylo to zkrátka... neuvěřitelně milé.

Na srdci jí ležel osud širší komunity, což naznačovalo, že bych ji mohl přesvědčit, že i já můžu s něčím pomoci. A nebyla to prázdná slova. Pokud bychom konečně zjistili, jak zajistit, aby Stín neměl při kontaktu s organickou hmotou ničivé účinky, mohl by se stát dostupným pro masový trh – takže jejich příjmy by raketově vzrostly –, a my bychom pak díky tomu mohli pro lidi, kteří ho získávají, vybudovat bezpečnější pracovní podmínky.

Možná by ocenila, kdyby věděla, že i mně na tom záleží. Když jsem ji dostihl na nerovné šterkové cestě, pečlivě jsem volil slova. „Myslíte, že kdyby ze Stínu bylo víc peněz, že by to vylepšilo situaci?“

Qole si pohrdavě odfrkla. „Ze Stínu už je hodně peněz, ale ne pro nás. Ti, kteří denně riskují své životy, jsou v pohodě, a ostatní se jen protloukají. Vydělávají ti, kteří od nás Stín kupují. Možná že u vás na planetě máte královskou rodinu, co vám sype prachy jako hovna do žumpy. Ale tady žádný podělaný královský nemáme, což je jen dobře.“

Zašklebil jsem se a pohlédl jsem na zrezivělé trosky ambiciózní budovy, v jejímž stínu se stále držel sních a jejíž výstavba se zastavila, protože vyschl zdroj financování. Rozhodně tu nebyly přebytky peněz, ať už královských nebo jiných. „Po Stínu je teď velká poptávka ve velkých průmyslových provozech.“ A ještě by vzrostla, pokud bych do toho směl zasahovat. „Nemůžete si vyjednat lepší cenu?“

„Jasně. Zhruba stejně jako by ses se mnou ty mohl dohadovat o lepším podílu z našeho zisku. Zkus to a uvidíš, jak dobře ti to půjde.“

Zasmál jsem se, protože to byla pravda a taky protože mě ohromila tím, jak dobře vystihla situaci a uzemnila mě. „Tak dobrá, já se budu snažit plnit všechny své povinnosti na jedničku a budu doufat v nejlepší.“

„Jestli to poděláš ještě o trochu víc, tak příště už vylítne ven do vesmíru.“ Zaškubala rty, ale oči měla stále upřené na chodník mezi budovami. Takle její reakce mi udělala radost.

Zbytek cesty uplynul příliš rychle na to, abychom spolu ještě o něčem mluvili, nebo bylo možná moc zima. Na Alaxaku právě vládla doba ledová a Gamut byl jednou z nejizolovanějších komunit. Vesnice se skládala převážně z malých nenápadných budov z minulého století, které dosud sloužily jen díky záplatám, kani-balskému přístupu k ostatním budovám a lidové tvořivosti. Jediným definujícím prvkem v krajině, který vytvořil člověk, byla zubatá věž konzervárny. Jinak ale, kam až oko dohlédlo, dominovaly zasněžené hory a tam, kam slunce nedosvítilo, se všude rozprostíral led.

Qole brzy odbočila z hlavní silnice, pokud se tedy pruhu zmrzlé špíny tak vůbec dalo říkat, a já za ní. Dvěře dovnitř mi skoro zabouchla před nosem. Bar se nacházel ve staré prefabrikované budově a vypadal by stejně nudně a ošuntěle jako ostatní podobné stavby, nebýt výzdoby interiéru.

Staré stroje, otrískané kusy lodí a nábytek vyrobený převážně z hladkého naplaveného dřeva. Středu místnosti vévodil starožitný topný sloup, z něž vycházela narudlá záře. V koutě vzadu se ukrývala vysloužilá kožená figurína zbrázděná jizvami po vrhacích nožích a hlavu měla ozdobenou korunou vyřezanou z kanalizační trubky. Netušil jsem, kterého krále měla představovat, ale vzhledem k tomu, že jsme se nacházeli v Dracorteské sluneční soustavě, se to dalo uhodnout. Alespoň se zdálo, že už s ní dlouho nikdo nehrál.

U rozvrzaných stolů se hrbilo několik týpků, kteří byli ještě různorodější a omšelejší. Byli stejně omlácení a ošlehaní živly jako všechno ostatní v Gamutu a mě vůbec neregistrovali. Jejich nevšimavost mě znejistěla nejvíc, protože jsem byl celý život zvyklý být středem pozornosti.

Sloup zářil purpurovým ohněm a zahříval celou místnost. Plameny se pohybovaly pomalu, jako když se lije olej do vody. Když jsem zaostřil na jednotlivé plamenné jazyky, rozkmitaly se vřdycy tak rychle, že jsem je nestíhal sledovat, a pak se zase uklidnily do svého malátného tanečního tempa. Uprostřed jsem zahlédl poblikávající bílé flíčky, které se rychle rozsvěcely a zase zhasínaly.

Stín.

Nedokázal jsem si pomoci a zavrtěl jsem hlavou. „To vypadá... bezpečně.“

Qole pokrčila rameny, ruce stále v kapsách, a přešla k prázdnému baru. „Bezpečnost je relativní pojem. Když člověk žije tady, je lepší být v teple, než se užírat starostmi kvůli Stínu.“

Postavil jsem se k baru hned vedle ní a pokynul jsem muži, který byl podle všeho barman, že chceme dva drinky. Nevypadal, že by si nás všiml, a někam zíral tak dlouho, že jsem se znovu pohnul směrem k němu, abych ho na sebe upozornil. V tu chvíli se ale otočil a se znechuceným povzdechem nám začal připravovat pití.

Dřepl jsem si opodál – necítil jsem se tu o nic víc vítaný než na palubě *Kaitanu* – a vrhnul jsem pohled na Qole. Koutek úst měla

ohnutý v mírném úsměvu. Evidentně jsem měl větší šanci na ni zapůsobit, když jsem ze sebe dělal blázna. Přátelskost, erudovanost a asertivita byly skvělým prostředkem, jak ji vytočit. Sice mi to téměř nedávalo smysl, ale bylo to tak.

„Dík, Larvute,“ řekla Qole, když nám muž podal dvě ušmudlané lahve. Odpověděl jí zahučením a odporoučel se.

Takže se znají. Jen chtěla vědět, co já na to.

I kdybych jí byl sympatičtější, kdybych ze sebe dělal blázna, nemohl jsem si tak získat její důvěru. Přemýšlel jsem, jak dlouho může trvat průzkum a jak dlouho potřebuju, aby mě poslouchala. Odolával jsem, abych se nepodíval na svoje informační hodinky na zápěstí, a pokusil jsem se setrást paniku, která mnou prostupovala. Chtěl jsem jí jednoduše říct, co tu dělám, ale kdybych jí sdělil pravdu, aniž by mi důvěrovala, šíleně by ji to vytočilo. A ztratil bych ji navždy.

„Takže Stín je tady ta nejlepší volba?“ Snažil jsem se znít nenuceně, jako bych byl jen zvědavý.

Qole si přitáhla lahev blíž k sobě a chvíli do ní zírala, než odpověděla. „Záleží, jak to myslíš. Jako práce, nebo jako zdroj tepla?“

„Asi obojí.“

„No, lidi tady zoufale potřebuju obojí,“ řekla trochu rázně, „a prostě to tady je. Ale ne, nikdy bych neřekla, že to je nejlepší v *jakémkoli* ohledu, i když ho tady používáme na všechno: na vaření, topení i svícení.“ Neurčitě ukázala na topný sloup. „Já vím, že to je, jako bychom používali jaderný reaktor na vaření vody na čaj. Proto tady má většina lidí Stín v těle.“

Zhluboka se nadechla, jako by se potřebovala obrnit na to, co se chystala říct. „Ale lovení Stínu je nejhorší. Měl bys vědět, do čeho ses uvtal. Takový kontakt se Stínem nemůžeš přežít, aniž bys někdy později nezešílel a pak nakonec neumřel. Pro většinu z nás je to pomalá smrt, trvá to desítky let, než oči zčernají tím je-dem jako Gavrilovy. Můžeš tomu uniknout, pokud odejdeš. Ale

pro některé z nás...“ Dívala se stranou, aby se naše oči nestřety. „Už to máme v sobě. My děti ze starých alaxaských rodin, které loví tak dlouho. Máme jistou toleranci, nějak to snášíme. Nejspíš by to tak mohl mít kdokoli, ale my jsme asi první. Anebo jsme na tom nejhůř.“

Měla pravdu. Na jiných planetách podobní lidé žili, ale nikde se zatím nenašly rodiny, v nichž by se to dědilo. Nechtěl jsem jí však vyjevit, co všechno o jejím stavu vím, aby nepřestala povídat.

„Já... ehm... viděl jsem v tvých očích záblesk černoty,“ řekl jsem tiše. Narovnála se a přes bar mrkla na Larvuta, který se uklidil na opačný konec pultu a začal tam sledovat zprávy na zrnící obrazovce. Chápal jsem její reakci. Když se mluvilo o otravě Stínem, lidi to znervózňovalo, proto taky bylo tak těžké najít někoho jako Qole. Mluvil jsem tak, aby mě neslyšel, ale stejně jsem pro její lepší pocit dodal: „Ale pak se to zas uklidnilo. Takže ty nejsi otrávená, že?“

„Ne, takhle to není,“ řekla stručně. „Nás to ovlivňuje jinak.“

Tak tohle byla ta její „tolerance“ vůči Stínu, jak tomu sama říkala, což ale nevysvětlovalo to, co jsem viděl. „A jak?“ dloubnul jsem si do ní.

„Někdy,“ odkašlala si a ztišila hlas, „někdy někteří z nás dokážou vycítit Stín.“

„Takže proto jseš nejlepší pilot, jakého jsem kdy viděl? To přece nemůže být jen tím.“

Příkře na mě pohlédla a já jsem nedokázal rozpoznat, jestli ji můj „odhad“ překvapil. „Těžko se to vysvětluje, ale dokážu cítit všechno... *líp*. Rychleji. Nejen Stín. Můžeme provádět překvapivé věci, ale pak někdy zešílíme a umřeme, a přitom ani nestihneme pořádně žít, takže nežárli, jo?“

Už se na mě nekoukala, provrtávala pohledem barový pult z naplaveného dřeva, takže nemohla tušit, že žárlit by bylo to poslední, co by mě mohlo napadnout. Na chvílku mi všechno, na čem

jsem pracoval, zastínil alarmující fakt, že Qole může zítra klidně umřít a že to ví. *Blížkost nevyhnutelného může rozhodit i toho nejsilnějšího*, říkával můj otec, ale Qole se rozhodit nenechala. Byla pilotka, kapitánka, a obojí jí šlo lépe než spouště těch, se kterými jsem se kdy setkal.

Stále sledovala bar a škrábala do něj špinavým nehtem. „Děti z našich starých loveckých rodin umírají dřív v každé generaci, dokud rodina nakonec nevymře. Takže je div, že my tu pořád ještě jsme.“ Zašklebila se na mě. „Pořád jseš rád, že jsi se mnou na jedné lodi? Jsem jako časovaná bomba, což by ti tady každý s radostí potvrdil.“

Držel jsem se jejích očí, když na mě vzhlédla. „Jak jsem říkal – chtěl jsem tu práci.“

Znovu se zadívala jinam. „Proč? Ty jsi neměl lepší možnost než Stín?“

Pousmál jsem se nad obratem směru našeho rozhovoru a pohrával jsem si s lahví. Postrádala etiketu a byla zaprášená. Tolik jsem se zabral do naší rozmluvy, že jsem nevědomky vypil celý obsah. Když jsem se nad tím zamyslel, chutnalo to jako zkvašená špinavá voda po umytí nádobí.

Než jsem stihl odpovědět, světlo v místnosti zablikalo a pak částečně potemnělo. Okamžitě jsem se narovnal, byl jsem ve střehu a mžoural jsem kolem sebe, než si oči zvykly.

„Další důvod, proč nesnášet Stín: Je pekelně nespolehlivěj.“ Qole ani nezněla, že by ji to nějak zvlášť otravovalo.

Sloup uprostřed místnosti samozřejmě zhasl a ve středu kontejnerové jednotky zbyla jediná svítící tečka. Bar osvětlovalo zezadu mdlé sluneční světlo, které sem pronikalo skrz špinavé okno, dost na to, abych postřehl, jak se štamgasti vrtí na svých židlích. Taky jsem zaslechl jejich povzdechy. Takže nic neobvyklého.

„U Velkýho kolapsu,“ zaklel jeden z týpků. „Hej, Qole, co ty na to?“

„Proč bych to dělala, Hudgi, vždyť se skoro neznáme,“ prohlásila s tak kamenným výrazem, že mi chvílku trvalo, než mi došlo, že právě řekla oplzlý vtíp. Jeden z týpků zahýkal smíchy.

I když jí to bylo evidentně úplně jedno, mrkla na mě, poodešla od baru a pleskla ruku na povrch sloupu. Pod dlaní jí něco zasvítlo a uvnitř se rozhořely rudé plamínky. O chvílku později se kontejnmentová jednotka znovu rozjasnila a poté i celá místnost.

Jako by mi po páteři přešel elektrický proud. Všichni se usilovně dívali jinam než na ni. Ani Larvut, který jí nepoděkoval za to, že mu znovu zprovoznila topné těleso, a dokonce ani Hudge, který ji k tomu sám vybídl.

Skoro jsem jim to ani nemohl vyčítat. Nebylo příjemné něco takového vidět a věřit tomu.

Nežertovala, když přirovnala Stín k jaderné fúzi. Kdokoli jiný, ať už otrávený Stínem nebo ne, místní nebo cizinec, by se nemohl dotknout sloupu, aniž by mu to spálilo ruku na škvarek. A ona nebyla jen imunní vůči teplu, dokázala Stín *zažehnout*.

Samozřejmě tady kolovaly různé povídačky o lidech, kteří dokázali ovládat Stín. Kvůli nim jsem tu byl. V různých slunečních soustavách člověk mohl taky zaslechnout různé za vlasy přitažené příběhy o věcech, pro které nebyly žádné empirické důkazy. Nikdy jsem si nemyslel, že něco takového je možné. Tolerance vůči Stínu, ano. Nějaké s tím spojené dopady na chemii v těle a nervový systém, možná. Přímá interakce? Nebyl jsem si jistý, jestli jsem zrovna nebyl svědkem zázraku.

Ale našel jsem ji, jednoho z mála potomků starých rodin, jejichž děti žily kvůli kontaktu se Stínem krátce. Vzhledem k tomu, že nikdo ze štamgastů nekřičel ani nepanikařil, neodehrálo se tu nic divného, aspoň co se týkalo Qole. A i když jsem o jejích schopnostech pilotovat a lovit slyšel hodně, o tomhle se nikdo nezmiňoval. Vypadalo to, že tyhle informace si lidé z Gamutu nechávají pro sebe. Nejspíš z dobrých důvodů, ne že by se jí báli.

Mohli by ji chtít využít.

Takoví jako já, pomyslel jsem si hořce. Ačkoli já jsem ji vlastně využít nechtěl. Chtěl jsem jí pomoci, stejně tak mnoha dalším, pokud bych ji dokázal přesvědčit, aby mi to dovolila.

„Qole,“ oslovil jsem ji, když se vrátila k baru. Odmlčel jsem se, protože jsem si uvědomil, že jsem ji předtím nikdy neoslovil jménem a moc mi to nešlo přes pusy. „Kapitánko. To bylo neuvěřitelné. S tímhle bys mohla dělat věci.“

Rychle se napřímila. „Co tím myslíš?“

Lidé jako Qole, kteří dokázali ovládat Stín, jejichž biometrický make-up dokázal odolávat jeho síle, byli klíčem k tomu, abychom mohli Stín používat jako bezpečný zdroj energie. Momentálně se mimo Alaxak tenhle zdroj prakticky nevyužíval a když už, tak jen okrajově nebo k experimentům. Pro všechny zúčastněné byl příliš nebezpečný. Ale nemuselo by to tak být napořád.

„Kdyby... kdyby bylo možné porozumět tvých schopnostem, mohlo by to všechno změnit. Pro tebe, pro lidi kolem, pro každého. Mohla bys být klíčem k porozumění.“

Byl jsem si skoro jistý, že by to tak bylo. Jen by se mnou musela odjet už zítra. Nějak jsem ji o tom musel přesvědčit.

V obličeji se jí neprojevil ani náznak nějaké emoce. „Vážně? Klíč k budoucnosti, žejo?“

„Ano!“ Nemohl jsem uvěřit, že se mnou souhlasí. *Ted' jsem na to kápnul, pomyslel jsem si a zalila mě vlna úlevy. Pochopí, co jí chci říct, a můžeme vyrazit včas. Včas na to, abychom mohli změnit všechno.* „Ano. Dokážeš dělat věci, které by většinu lidí zabily. Kdyby mohli takhle bezpečně se Stínem zacházet všichni, měli by z toho užitek i lidi *tady*. Stín by se dal použít na topení nebo jako palivo a nebyl by smrtelně nebezpečný.“

Qole náhle zuřivě postoupila o krok ke mně. „Ty si fakt myslíš, že jseš první génus, kterej mě vzal na drink a začal mi něco takovýho vykládat? Vždycky říkají, že to je ‚úžasný‘. Že je to ‚klíč‘.“

Dokud neuvidí, co se doopravdy děje.“ Oči měla čisté, ale cítil jsem, jak z ní na mě sálá hněv intenzivnější než teplo ze sloupu. „Je to jed a zabíjí. Akorát je otázka, jestli tě zabije dřív, než to stihne něco jiného.“

Zvedl jsem obě ruce. „Říkám jen, že ve hře je mnohem víc, než si myslíš. Nemáš pocit, že by stálo za to to aspoň zkusit? Nezměnilo by to tvář Alaxaku?“ Snažil jsem se, aby v mém hlase neznívala frustrace, ale moc mi to nešlo. Nechápal jsem, proč nikdo z místních neměl zájem na tom, jak by se mohly věci v budoucnu změnit k lepšímu. To jsem prostě nedokázal komunikovat? Co jsem dělal špatně?

Oči jí sice nezčernaly, ale i tak planuly. „Už jsme tady měli týpky odjinud, co se nám to tady snažili *vylepšit*. Jako byste všichni věděli, o čem to sakra vůbec mluvíte. Nejses jako parchanti, který se zajímají akorát o to, co *dalšího* by z nás mohli vymáčkout, ale jseš úplně stejně marnej. Je to tak arogantní, myslet si, že máš nějakou moc, abys doopravdy něco změnil.“

„Copak jsi neslyšela, co jsem...“

„Víš, co má dostatečnou sílu a moc, aby to změnilo Alaxak?“ Vztekle máchla rukou kolem sebe. Už jen syčela, když se ke mně naklonila tak blízko, že jsem na tváři cítil teplo jejího dechu. „*Drony*. Bitevní lodě. Peníze králů, který si nakradli od všech kolem. *Töhle*. A my se bez toho všechno rádi obejdeme, jsme rádi, že nás nechají na pokoji, protože od nich zatím nikdy nepřišlo nic dobrého.“ Naklonila se zpátky a kývla směrem k pultu a rychlým pohybem si upravila neposlušný pramen vlasů, který jí sklouzl do obličeje. „Dal sis tu pití.“

Pohled jsem jí oplatil. „A ty ses toho svého ani nedotkla,“ řekl jsem při chabém pokusu odvrátit to, co se chystala udělat.

„Nepiju.“ Otočila se ode mě pryč a zamířila ke dveřím.

„Počkej, Qole!“ Popadl jsem ji za ruku.

Ohlédla se na mě přes rameno a mračila se tak ošklivě, že jsem

ji pustil. „*Kapitánko Uvgamutová*. A jestli se mnou opravdu chceš lovit,“ zavrčela, „tak buď do pěti minut zpátky na *Kaitanu*, nebo místo tebe najmu nějaký jiný kus smetí, co mi vítr přivane do cesty.“ A bez mrknutí se odporoučela.

Těžké dveře za ní zapadly a místo ní tu zbyl jen poryv studeného vzduchu. Zíral jsem tím směrem s pocitem ztráty.

Larvut mi poprvé věnoval bezzubý úsměv. „Ještě něco k pití?“

Potřeboval jsem nemožné. Zázrak. Potřeboval jsem Qole.

Než jsem se vůbec stihl zamyslet co dál, zapulzoval mi na zápěstí skrytý kom. Konečně doběhl přenos dat z KISu, který jsem hacknul, a strýc mi přes něj posílal zpátky zprávu. Evidentně nebyla první, ale předtím jsem neměl čas to zkontrolovat, když jsem pracoval jako divý.

Její bratr je dobrý kandidát, ale není nezbytný. Doufám, že o té holce dokážeš získat data. A potom: Je to ta pravá. Ať se děje cokoli, přiveď ji. Okamžitě. Máš obvyklý termín, ale pokud budeš otálet, můžeš mít taky společnost. A nakonec: Proč neodpovídáš, Nevariane? Pokud se teď nepohneš, může být poškození nezvratné.

Stáhl se mi žaludek. Vypršel mi čas. *Společnost*. Selhat by bylo to nejhorší pro mě, ale pokud by se mi někdo přilepil na paty, bylo by to špatné pro všechny včetně Qole. Jak Rubion mohl něco takového vyluštit ze systému, mi bylo záhadou. Samozřejmě že existovali lidi, které zajímalo, co a kde zrovna dělám, ale vždycky jsem si dával pozor, abych je setřásl.

Až ho příště potkám, musím se ho na to zeptat. Teď přede mnou byly nevalné možnosti a v puse jsem měl divnou pachuť. Ať nyní podniknu cokoli, Qole stejně bude muset se mnou... co nejdřív, ať už bude chtít, nebo ne.

IV

QOLE

Ze spánku mě vytrhl hlas Telu, který se ke mně donesl přes reproduktor hned nad mou palandou. „Kapitánko, asi bys tu měla být.“

Dekontaminace trvala opravdu krátce, protože z nádob ve skutečnosti nic neunikalo, jen špatně fungovaly. Od té doby, co *Kaitan* znovu vzlétl – překvapivě s Nevem na palubě –, jsme se vznášeli v Alaxaském asteroidovém moři, všichni jsme pospávali a čekali, až se provoz dronů uklidní. Měla jsem pocit, jako bych sotva zamhouřila oči, ale podle mého infopadu zastrčeného v nabíječce jsem spala několik hodin.

Vylétla jsem z postele a jen v kožešinových bačkorách, županu, tílku a kožených legínách jsem se řítila na můstek. Někdo tu prováděl nějaké levárny. Přála jsem si, abych si oblékla aspoň normální boty, protože jakmile jsem doběhla a uviděla, co se děje, nejradši bych do něčeho kopla.

Telu seděla v mém kapitánském křesle, ťukala střídavě do obou ovládacích panelů i na své infopady, které si sem přenesla. Měla na sobě jen nátělník a termospodky, i když tu byla taková zima, že jsem v záři obrazovek viděla, jak se jí sráží dech. Basra se opíral o zeď ve svém kožešinou podšitém županu, vypadal u toho ženštěji

než obvykle a ostřížím zrakem sledoval situaci. Arjan postával vedle Etona, připravený mu okamžitě pomoci. Jejich oblečení odpovídalo tomu, jak rychle se vyřítili z postelí.

Jediný normálně oblečený byl Nev. Eton ho doslova přišpendlil k zemi. Svaly na obřích pažích a holých ramenou se mu vzdouvaly jako zauzlovaná lodní lana. Nev měl obličej vmáčkнутý do kovového roštu na podlaze. Podlouhlá taška, kterou si přinesl s sebou, ležela kousek od mého křesla Telu u nohou, evidentně sbalená na cestu.

Nev ke mně vyslal spíš podivnou grimasu než úsměv.

Telu mi potvrdila to, co jsem si už myslela. Ale ve skutečnosti to bylo horší. „Ten bastard hacknul systém,“ zavrčela, stále skloněná nad ovládacími panely a infopady. „Setsakra dobře to hacknul. Došel se přes bezpečnostní kamery a alarmy, kromě jednoho, kterej jsem fakt pořádně zakódovala. A taky zkusil snížit hladinu kyslíku.“

„Abychom usnuli,“ zahučel Eton, jako bychom to nevěděli, a přitom zarazil loket Nevovi hlouběji mezi lopatky. Bylo zvláštní, že Nev u toho ani nemrknul. Až když jsem se na něj podívala.

„Jestli vám to můžu vysvětlit...“ začal.

„No jasně,“ přerušila jsem ho. „Chceš nám to vysvětlit. Stejně jako ses mi snažil něco vysvětlovat v tom baru. Pomocí *lží*. Nebo jsi nám chtěl něco říct *později*, až bychom tu všichni leželi v bezvědomí a ty bys nás mezitím okradl?“ Mluvila jsem klidně, ale byla to jen přetvářka, protože se schylovalo k něčemu mnohem horšímu.

„Ne, nechci váš Stín, ani vaše peníze...“

„Takže chceš loď, co? Všimla jsem si, jaks ji v doku obdivoval.“ Skrčila jsem se k němu, chytila ho za vlasy a zvedla jsem mu hlavu tak, abychom si viděli z očí do očí. „Tohle je loď mojí rodiny. To by muselo bejt po mně a ty bys mi musel ovladače vypáčit z mejch ztuhlejších prstů.“

Pohled mi oplatil.

„Ehm,“ ozvala se Telu. „Nemyslím, že ho zajímá loď. Zapnul autopilota, ale směrem k lodi pro přepravu pasažérů, která odstartovala z Alaxaku před deseti minutami. Vypadá to, že měl v plánu nastoupit na tu loď z *Kaitanu*. Použil zašifrovaný kanál, aby si to domluvil.“ Poprvé otočila oči ke mně. „A taky tam zarezervoval *dvě* místa.“

„*Cože?*“ Oči se mi rozšířily, jak jsem se na Neva podívala znovu. „Koho jsi plánoval vzít s sebou?“ Pohlédla jsem na posádku. Samé tváře lidí, kterým jsem důvěřovala. Nikdo z nich by mě nezradil. Kromě *něj*. „Jestlis měl dojem, že si můžeš koupit někoho z mojí posádky, asi by ses nad tím měl ještě znovu zamyslet.“

Rty měl pevně sevřené do rovné linky.

„*Jo*, teď bys mi to vážně měl vysvětlit.“

„Na to vážně nejsem v nejlepší pozici,“ řekl a pohlédl vzhůru na Etona. Hnědé oči mu přitom zářily jasněji než oči většiny lidí. „Když mám v zádech zapíchnutý jeho loket, nemohl bych věnovat dostatečnou péči tomu, co bych říkal. Nehledě na to, že bych svoje vysvětlení nemohl dokončit, když by mi zlomil páteř.“

Jako by mu chtěl dát za pravdu, zatlačil Eton ještě silněji a tlumeně zaryčel.

„Možná ani nechceme slyšet, co má na srdci, jestli to je taková hrůza,“ řekl Arjan potichu.

„Nebo mě nechá být,“ zalpal Nev po dechu. I když ležel na zemi a rozhodně ho to muselo bolet, pořád měl sílu na to, aby zněl tak, že do toho má co mluvit. Eton mu zatím nepřerazil čelist, protože i já jsem se stále ovládala natolik, že jsem mu nerozmázla ten namyšlený ksicht po zubatém roštu na podlaze.

Etonovi jsem nemusela říkat, že ho nemá pouštět. „Někdo v tom jede s tebou,“ řekla jsem, co mi přicházelo na mysl. „A pro něj je to druhý místo na té lodi, co, Neve?“ Něco na tom, že on je tady, se zdálo podezřelé. Vypadal jako týpek, co má komplice. „Snažíš se nás okrást s něčí pomocí?“

Nev se pokusil zavrtět hlavou, ale jak jsem ho držela za vlasy, nedokázal se pohnout. „Věřte mi, že s nějakými pochybnými existencemi nespolupracuju.“

„Já ti mám věřit,“ ucedila jsem s odporem. „Ty jseš ta pochybná existence, i když se nás snažíš oblbnout, že ne. Telu, máme informace, jestli ten druhý pasažér už je na té lodi?“

Telu přimhouřila oči, když prohlížela, co je na obrazovkách. „Tentokrát to vypadá, že ten bastard mluví pravdu. Jako důvod k nouzovému nalodění uvedl velmi špatný zdravotní stav – že tu je *inertní osoba* a je potřeba ji patřičně transportovat,“ zavrčela.

Inertní. Nehýbe se. V bezvědomí. Nízká hladina kyslíku má na lidské tělo takové účinky.

Znovu jsem škulba Nevovou hlavou, zkroutila jsem mu krk do bolestivého úhlu a téměř mu plivla do obličeje. „Takže tys chtěl někoho z nás *unést*?“

Loupež je jedna věc. Zahrávat si s posledními členy mojí rodiny, s mou posádkou, je něco jiného. Vypadalo to, že Arjan si myslí totéž. V očích měl tak nebezpečný pohled, jaký jsem u něj málokdy vídala, jednu ruku zaťatou a ve druhé svíral jeden z nožů, které vždycky míval při sobě. Doufala jsem, že nic dalšího už se v jeho očích nebo v očích Telu neobjeví. Už tak byla úplně rozběsněná. Etonovi jsem do tváře neviděla, protože se skláněl nad Nevem, který znovu zasténal. Ale mít to Etonovi za zlé jsem nemohla. Představa, že Nev ublíží Arjanovi nebo komukoli jinému z mé posádky, mě přiměla stisknout vlasy v dlani ještě pevněji a v prsou mi rozdmýchala paniku a vztek.

Jen Basra byl dosud potichu, pozoroval a nedával najevo žádné emoce. Dokud nepohlédl na Arjana a pak zpátky na Neva. Pak to vypadalo, že přemýšlí, kolik by vydělal, kdyby někomu prodal Nevovy orgány.

„Na týhle lodi jsi skončil,“ vydechla jsem a snažila jsem se uklidnit. Koutky očí už mi začínaly zatemňovat první náznaky černoty.

„Nejdřív tě někomu předám. Telu, kontaktuj toho jak-se-jmenuje... toho týpka z pořádkové služby. Ať si pro jednu zaslouží svůj plat.“

„Ne...!“ Nev se pokusil protestovat, dokud ho neutnul Etonův loket. Kromě toho už bylo pozdě. Slyšela jsem, jak Telu mluví do komu a informuje o pokusu o únos člena naší posádky.

Pak mě Eton překvapil, protože se nahnul ještě blíž k Nevovi a zabručel mu do ucha. „Souhlasím s tebou... žádný vměšování, jen naše vlastní zákony. Takže co kdybych tě prostě zabil?“

Pořád ještě nebylo vidět, jak se Eton tváří, ale v jeho hlase jsem zaslechla vražedný hněv. Myslel to vážně.

Než jsem stihla cokoli říct, prohlásil Nev strojeně: „Opravdu jsem to nechtěl udělat.“

A pak cukl hlavou, přímo Etonovi do obličeje. To stačilo, aby si uvolnil ruce, s jejichž pomocí se zvedl ze země. Přetočil nohy i tělo a shodil ze sebe mnohem těžšího Etona – přímo na Arjana, který ztratil rovnováhu a narazil do Basry a oba se skáceli na hromadu. Nev vyskočil na nohy.

Bleskově jsem se otočila, abych se mu mohla postavit, ale Eton už se zvedal a z nosu mu crčela krev. Zašklebil se, zuby rudé, a vrhl se na svého protivníka jako plazmová raketa.

Byl to brutální a zběsilý boj. Pohybovali se tak rychle, že se mezi ně nemohl nikdo dostat, ale já i Arjan jsme přešlapovali okolo a čekali jsme, až budou kousek od sebe – dokud mě Telu, která se se prosmýkla kolem kapitánského křesla, nepopadla za ruku a nestrhla zpátky ke zdi, kde stál Basra. Ten už věděl, že tohle je bitka, kterou by nijak neovlivnil, takže se o to ani nepokoušel.

Což pravděpodobně znamenalo, že Arjan by se taky neměl pokoušet. V hrudi mě zahryzal strach, když se pohnul kupředu. „Bacha,“ varovala jsem ho.

Ačkoli s tím vlastně nemohl nic moc dělat. Stejně jako většina dětí na Alaxaku se Arjan naučil bojovat, ale žádný oficiální výcvik

nepodstoupil. Ale tohle... tohle nebyla jen nějaká obyčejná bitka. Bylo to něco úplně jiného.

Násilný tanec. Krvavá ceremonie nacvičená k dokonalosti.

Telu chytře sebrala Nevovu tašku, když procházela kolem ovládacích panelů – pro případ, že by si z ní chtěl uzmout nějakou zbraň, která by tam byla schovaná. Ale Nev se na tašku jedinkrát nepodíval. Žádnou zbraň nepotřeboval.

Sám byl zbraň.

S Etonem kolem sebe kroužili, překračovali překážky na můstku, aniž by se na ně podívali, dokud se nesetkali v explozi. Jejich těla do sebe narazila s nadpozemskou lehkostí, jako by na ně gravitace nepůsobila, a pak se od sebe vzdálili a dál kolem sebe kroužili. Zanechávali kolem sebe jen cákance krve.

Bylo to dechberoucí. Dokonce jsem zběžně pohlédla na jeden z displejů na ovládacích panelech – gravitační pole tu stále fungovalo, ačkoli to nevypadalo, že by na ně mělo nějaký vliv.

Nev se pohyboval tak, jak Arjan řídil svůj člun. Jako jsem já pilotovala *Odkaz Kaitanu*. Pomaličku mi docházelo, že bojuje jako někdo, koho to učili od narození. Bojovat pro něj bylo stejně přirozené jako dýchat. Byl v tom lepší než kdokoli, koho jsem kdy viděla.

Možná dokonce lepší než Eton.

Jen se kolem něj míhal, a jakkoli byl Eton rychlý, bylo zjevné, že Nev je rychlejší. Vrazil většímu protivníkovi loket do tváře. Eton se zastavil, jen aby vyplivl krev z pusy – a možná i nějaký zub –, a pak vrazil Nevovi kolenem do boku. Ale jen ho to rozhodilo, protože Nev už se otáčel a málem ho smetl nohou. Odnesl to Eton, protože se nestihl krýt před pěstmi, které ho rychle bušily do kříže, do měkkého místa těsně pod žebry, přesně tam, kam se před chvílkou snažil zasáhnout Neva kolenem. Když se konečně přetočil, Nev už byl jinde a jeho pěsti, lokty, kolena a chodidla přilétala z jiného směru.

Nev měl natržené obočí od úderu, který těsně minul jeho oko, Etonův nos a líce však byly na kaši. Na holém hrudníku a na zádech mu vykvétaly modřiny. Nev měl na sobě bundu, takže jeho modřiny, kterých určitě taky nebylo málo, nebyly vidět, ale...

Oba se snažili způsobit si navzájem maximální bolest, zneškodnit se, a i když jsem tomu nemohla uvěřit, zdálo se, že Nev nakonec Etona udolá.

Na ten moment jsem musela být připravená. Černota se mi vkrádala do zorného pole.

„Etone,“ řekla jsem tak klidně, že bylo zjevné, že klidná nejsem vůbec, „nech toho, dokud ještě můžeš.“

Jen na mě rychle pohlédl a znovu se rozmáchl.

„Etone!“ zařvala jsem, ale nezastavoval se.

A pak jsem si všimla, co vlastně dělá. Nebyl hloupý, věděl, že prohrává, rychle. Svými obraty a otočkami se dostával dál ode mě. Nejdřív mě v návalu vzteku napadlo, že se mě snaží chránit... dokud jsem si nevšimla, kam míří.

Snažil se ochránit nás všechny.

Nastalo nevyhnutelné: Jeden Nevův úder ho dostal. Nev byl přese všechno férový hráč a už do něj nekopal. Nechal ho, ať se sám odplazí. Když sledoval, jak se Eton vleče pryč, rozlámaný, a nechává za sebou na podlaze můstku kapky krve, málem jsem se na něj v zuřivosti vrhla sama.

Místo toho jsem, jakmile byl Eton z dosahu, zmáčkla tlačítko k uzavření přechodové komory. Z protilehlých stěn vyjely posuvné dveře a uzavřely Neva v samostatném prostoru. V jakém si předpokoji. Červené světlo nad druhými dveřmi – dokovacím otvorem v trupu lodi – se rozblíkalo. Nev k němu vzhlédl a pak se skrz jedno z okének ve dveřích, které nás oddělovaly, podíval na mě.

„Přesně tak,“ přikývla jsem. „Zmáčknu jedno tlačítko a vyletíš ven do vesmíru společně s ostatním smetím.“